

ΔΙΔΑΧΟΛΟΓΟΣ

ISSN: 2529-170X

ΤΕΥΧΟΣ

100

ΑΘΗΝΑ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

**Έπετειακό
Τεύχος**

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΧΟΡΗΓΙΑ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:

«Διορθόδοξος Σύνδεσμος Πρωτοβουλιῶν Γονέων»
ὕπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου

Ἰδρυτής: π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος (†)

ΕΚΛΟΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, Ἀρχιμ.
Μελέτιος Στάθης, Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Οἰκον. Ἀνδρέας
Γκατζέλης, Κωνσταντῖνος Παπαχριστοδούλου

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός, Ἰασίου 1, Ἀθήνα

ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

Μητροπολίτης Βράτσας κ. Γρηγόριος, Βουλγαρία – Ἐπίσκοπος
Καρπασίας κ. Χριστοφόρος, Κύπρος – Ἐπίσκοπος Σιεματίτσε κ.
Βαρσανούφιος, Πολωνία – Ἡγούμενος Θεοφάνης Λουκιάνωφ, Ρω-
σία – Καθηγητής Cirigliani Stresa, Ρουμανία – Μοναχός Ἀρσένιος
Βλιαγκόφτης – Δρ. Γεώργιος Κρίππας – Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος
– Γεωργία Μπουρδάκου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ:

Πρωτ. Κυριακός Τσουρός – Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης –
Οἰκον. Ἀνδρέας Γκατζέλης

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ:

«Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιὰ τὴν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθο-
δόξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου» (ΠΕΓ). Ταχ.
Διεύθυνση: Τ.Θ. 60120, 153 43 Ἁγία Παρασκευὴ Ἀττικῆς, Τηλ.: 210
6396665 Fax: 210 6082219, <http://www.ppu.gr>

DIALOGOS

OWNER:

Inter-Orthodox Union of Parents' Initiatives, under the auspices
of His Beatitude, Ieronimos, Archbishop of Athens and all Greece

FOUNDER:

Father Antonios Alevizopoulos (†)

DIRECTOR:

Rev. Kyriakos Tsouros, P.O. Box 60120 -
153 43 Aghia Paraskevi, Athens

Ὁ ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεῖ καὶ ἀποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ. Σκο-
πὸς μας εἶναι ἡ ἐνημέρωση τοῦ Ὀρθοδόξου Πληρώματος στὰ
θέματα τῆς σύγχρονης πλάνης καὶ ἡ προσφορά βοήθειας, στὸ
μέτρο τοῦ δυνατοῦ, στὰ θέματα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καὶ στὶς
οἰκογενεῖές τους. Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ συνεχίσουμε τὴν ἐργασία
μας, μᾶς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἡ ἠθικὴ καὶ ὕλική συμβολή
σας. Προαιρετικὲς εἰσφορὲς γιὰ τὴ συνέχιση τῆς ἐργασίας μας
γίνονται μὲ εὐγνωμοσύνη δεκτὲς μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή (ΠΕΓ
Μεσογείων 429, 153 43 Ἁγία Παρασκευὴ Ἀττικῆς) ἢ μὲ τραπε-
ζικὴ ἐπιταγή (ΠΕΓ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, Ἀριθ. Λογ.
180/296004-44, IBAN: GR57 0110 1800 0000 1802 9600 444).

Ἐκτύπωση - κατασκευὴ

Ἀφοὶ Χ.Ε. ΔΟΥΚΑ & Σία Ο.Ε.
Δοϊράνης 11, Ἀχαρνάι, τηλ. 210 2382910

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Εὐλογημένη ἐπέτειος».....	1
«Ἡ Ἀλήθεια καὶ τὰ προσώπεια», τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ	3
«Ὁ πόλεμος κατὰ τῆς πλάνης κατὰ τὸν Ὅσιο Σιλουανό», τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσόστομου Μαϊδώνη.....	7
«Θρησκευτικὸς συγκρητισμός», Β' μέρος, τοῦ Ἀρχιμ. Αὐγουστίνου Γ. Μύρου.....	9
«Art of living foundation», τοῦ Πρωτ. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου	14
«Μέντιοι καὶ προβλέψεις», Β' μέρος, τοῦ Κων/νου Παπαχριστοδούλου.....	15
«Ἡ διδασκαλία τῆς “Σκοπιᾶς” γιὰ τὴν κρίση, τῆς Φωτεινῆς Περιγιουδάκη.....	19
Εἰδήσεις - Σχόλια	
«Ὁμάδες μελέτης τοῦ σκηνικοῦ τῶν αἱρέσεων»	8
«Ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές».....	18
«Σχόλια-Ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου».....	22
«Διακονήματα»	23

TABLE OF CONTENTS

“A blessed anniversary”.....	1
“Truth and masks”, by Protopresbyter Father Kyriakos Tsouros.....	3
“The war against error according to Hosios Silouanos”, by Archim. Chrysostomos Maidonis.....	7
“Religious syncretism”, Part 2, by Archim. Augustinos G. Myros	9
«Art of living foundation», by Protopresbyter Father Vassileios A. Gheorgopoulos ..	14
“Mediums and foretelling the future”, Part 2, by Constantinos Papachristodoulou.....	15
“The teaching of ‘Watchtower’ regarding the crisis”, by Ms Photeini Perghioudaki.....	19
News - Comments	
“Study groups of the landscape of heresies”	8
“Radio programmes”	18
Comments – Decisions of the Holy Synod.....	22
Acts of Ministration	23

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Άγαπητοί αναγνώστες καί φίλοι τοῦ περιοδικοῦ μας,

Δοξολογία καί αἶνο ἀναπέμπουμε πρός τόν Παντοδύναμο Κύριο, γιατί μᾶς ἀξιώνει νά παραδώσουμε τό **ΕΚΑΤΟΣΤΟ** τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας. Ὁ ἰδρυτής του μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος, ἐκυκλοφόρησε τό πρῶτο τεῦχος του, τόν Ἰανουάριο-Ἀπρίλιο τοῦ ἔτους 1994 καί τό διήυθνε μέχρι τόν θάνατό του, τόν Μάιο τοῦ 1996. Τό ἔθεσε ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ ἐκάστοτε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί ὄρισε ὡς ἐποπτική ἐπιτροπή του ἐκπροσώπους καί τῶν ἄλλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, δίδοντάς του, μέ τόν τρόπο αὐτό Πανορθόδοξο κῦρος.

Κατά τήν μακρά πορεία του τό περιοδικό μας, ὑπό τίς εὐλογίες τῆς Ἐκκλησίας μας, κατέβαλε κάθε προσπάθεια νά ἐνημερώσῃ ἀντικειμενικά καί ὑπεύθυνα τοὺς Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας καί τό Ὁρθόδοξο Πλήρωμα γιά τό φαινόμενο καί τήν δραστηριότητα τῶν συγχρόνων αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας, μακριά ἀπό κάθε μισαλλοδοξία καί φανατισμό.

Ἡ προσπάθειά μας εὐλογήθηκε ἀπό τοὺς ἐκάστοτε Προκαθημένους τῶν

Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί πλήθος Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν καί ὑποστηρίχθηκε ἀπό χιλιάδες ἀναγνώστες καί φίλους του. Οἱ δυσκολίες, οικονομικές, νομικές καί συντακτικές ὑπῆρξαν πολλές. Ἐνίοτε φάνηκε ὅτι ἀπειλοῦσαν τήν ἴδια τήν ὑπαρξή του. Ὅμως, μέ τήν Χάρη τοῦ Κυρίου, τίς εὐλογίες καί τήν ὑποστήριξη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καί Ἱερῶν Μητροπόλεων, ἀλλά καί τῶν ἀγα-

πητῶν συνδρομητῶν μας, κατέστη δυνατόν νά φθάσῃ αἰσίως στό **ΕΚΑΤΟΣΤΟ** τεῦχος του, γεγονός πού μᾶς γεμίζει χαρά καί ἱκανοποίηση.

Μέ σεβασμό ἀναμνησκόμεσθε τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ περιοδικοῦ μας, μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, ὁ ὁποῖος, στό μεγαλόπνοο καί πολύπλευρο ἔργο του ἐνέταξε καί τήν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ μας.

Θερμές εὐχαριστίες καί εὐγνωμοσύνη ἐκφράζομε πρός ὅλους τοὺς κατά καιροὺς συνεργάτες καί ἀρθρογράφους, τοὺς

χορηγούς, τοὺς συνδρομητές καί ὑποστηρικτές τοῦ περιοδικοῦ μας.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νά εὐλογήσῃ τήν περαιτέρω πορεία τοῦ μοναδικοῦ στό

Τό πρῶτο τεῦχος τοῦ «ΔΙΑΛΟΓΟΥ»

είδος του περιοδικού μας, ώστε, υπερβαίνοντας κάθε δυσκολία, να συνεχίση άπροσκόπτως τήν φιλότιμη προσπάθειά του, συμβάλλοντας στο ποιμαντικό έργο τής Έκκλησίας μας, για τήν έννημέρωση και τήν περιφρούρηση του Όρθοδόξου Πληρώματος από τήν σύγχρονη πλάνη.

Η συνέχιση τής έκδόσεως και τής κυκλοφορίας του περιοδικού μας, μαζί με τήν Χάρη του Κυρίου και τίς Εὐλογίες τής Έκκλησίας μας, θά μπορέση να συνεχίση τήν περαιτέρω πορεία του και με τήν παντοία ύποστήριξη τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν μας.

Η Διεύθυνση του Περιοδικού

π. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΡ. ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ, ΔΡ. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Πίστη - Λατρεία - Ζωή

ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΠΑΥΞΗΜΕΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ 1996

«Τό βιβλίο αυτό, όπως και ολόκληρο τό έργο του Έλληνοσ πατρός Αντωνίου Αλεβιζόπουλου μαρτυρεϊ μία ψυχή πού φλέγεται από τό ζήλο υπέρ τής Όρθοδοξίας, για εκείνο τό μέρος του Χριστιανισμού πού έμεινε διά μέσου του χρόνου – παρ' όλες τίς τρομακτικές επιθέσεις τῶν έχθρῶν του, άγιο και άσπιλο.

Πάντοτε ο Θεός διετήρησε για τον έαυτό του ένα υπόλοιπο ένα άγιο μερίδιο, μεγάλους άνδρες για να φέρουν τήν αλήθεια στην τελική και κατά κράτος νίκη. Ο π. Αντώνιος συγκαταλέγεται μεταξύ αυτών και γεμίζει τήν ψυχή μας από χαρά και έλπίδα, βλέποντες πώς ή Αγία Όρθοδοξία έχει πάντοτε τους ευλογημένους άθλητές της.

Τό όφελος αυτού του βιβλίου είναι άμέτρητο για τους Όρθοδόξους πιστούς, είναι μια έκλεκτή ευλογία του Θεού» († π. Δημήτριος Staniloae).

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

του Πρωτοπρ. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως της Σ. Επιτροπής επί των Αίρέσεων

Ισχύει διαχρονικά και μάλιστα στην εποχή μας τό αρχαιοελληνικό γνωμικό «ἀρχή σοφίας ὀνομάτων ἐπίσκεψις» ἢ μέ την ἄλλη ἐκδοχή του «ἀρχή παιδεύσεως ὀνομάτων ἐπίσκεψις». Τό γνωμικό αὐτό βρῖσκει σήμερα τήν ἐφαρμογή του ἰδιαιτέρως στόν τομέα τῆς λεγομένης «νέας πνευματικότητας», ὅπως αὐτή «λανσάρεται» ἀπό τίς σύγχρονες αἵρέσεις καί τίς ποικιλώνυμες παραθρησκευτικές ὀμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Σ' ὅλες αὐτές τίς μορφές «θρησκείας» γίνεται πολὺς λόγος γιά Θεό, γιά νόημα ζωῆς, γιά φώτιση καί σωτηρία, γιά σίγουρες «λύσεις» στά ὑπαρξιακά καί ὄχι μόνο, προβλήματα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Μεγάλη εἶναι ἡ «ζήτηση», πλούσια ἡ «προσφορά». Ὑπάρχει «ὑπεραγορά θρησκείας», ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος. Ἄλλοι διακηρύττουν ὅτι μόνο αὐτοί κατέχουν τήν εὐαγγελική ἀλήθεια καί τήν αὐθεντική ἐρμηνεία τῆς. Ἄλλοι ὑπόσχονται, ὅτι θά τήν ἀποκαλύψουν σέ «ἐκλεκτούς» μέσα ἀπό μυσίαι καί ἀπόκρυφες τεχνικές. Ἀρκεῖ ὁ ὑποψήφιος ὀπαδός νά παραδοθῆ στόν ἀρχηγό ἢ στήν ὀμάδα.

Ὁ πολλαπλῶς προβληματισμένος σύγχρονος ἄνθρωπος, στή ἀναζητήσή του γιά τό νόημα τῆς ζωῆς, ἀνίδεος γιά τήν ταυτότητα καί τήν ποιότητα τῆς προσφορᾶς, ἀνίσχυρος ἢ ἀπληροφόρητος, ἐμπιστεύεται στίς ὑποσχέσεις καί ἀφήνεται στούς χειρισμούς ἐπιτήδειων «ἐμπόρων κάλπικης ἐλπίδας», ἐκλαμβάνοντας τό ψεῦδος ὡς ἀλήθεια, τήν αἰρετική δοξασία ὡς Ὁρθόδοξη διδασκαλία.

Ποῦ πρέπει νά ἀναζητηθῆ ἡ αἰτία; Ποῦ ὀφείλεται ἡ σύγχυση; Ποῦ ἐντοπίζεται τό σοβαρό αὐτό πνευματικό καί ποιμαντικό, συχνά μάλιστα καί κοινωνικό πρόβλημα;

Ἐχει διαπιστωθῆ, ὅτι δύο εἶναι πρωτίτως οἱ αἰτίες: ἀφ' ἑνός, ἡ ἐλλιπής καί ἀνεπαρκῆς γνώση τῆς Ὁρθόδοξης Πίστης μας καί ἀφ' ἑτέρου, τὰ ποικίλα προσωπεῖα, μέ τὰ ὁποῖα παρουσιάζεται καί δρᾷ ἡ πλάνη. Πάντοτε εἶναι ἐπίκαιροι οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅτι «ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός. οὐ μέγα οὖν εἰ καί οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης» (Β' Κορ. ια' 14). Ἐξάλλου, ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος προειδοποίησε, ὅτι «ἐγερθήσονται ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφήται καί δώσουσι σημεῖα καί τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν καί τούς ἐκλεκτούς» (Ματθ. κδ' 24).

Τό πρόβλημα γίνεται ἐντονώτερο, καθόσον οἱ αἵρέσεις καί οἱ ὀμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» χρησιμοποιοῦν συχνά συστηματικά ὀνόματα, τίτλους καί ὄρους Ὁρθόδοξους μέ διαφορετική ἐννοια καί περιεχόμενο, πού φαίνονται ἀλλά δέν εἶναι Ὁρθόδοξα. Γι' αὐτό εἶναι ἀναγκαῖα ἡ «ἐπίσκεψις τῶν ὀνομάτων», γιά νά διαπιστώσουμε ἂν αὐτό πού μᾶς ἀκούγεται γνώριμο εἶναι πράγματι καί γνήσιο, ὅπως τό διδαχθήκαμε στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Εἶναι δηλαδή ἀναγκαῖο νά ἐξετάσουμε ἂν πρόκειται περὶ αὐθεντικῆς καί γνήσιας Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας ἢ γιά προσωπεῖο πλάνης.

Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, φερειπεῖν, γιά τήν ὁποῖα μιλοῦν πληθωρικά οἱ Πεντηκοστιανοί καί οἱ λοιποὶ Νεοπροτεστάντες, δέν εἶναι ἓνα στιγμιαῖο γεγονός, ὅπως ὑποστηρίζουν, ἀλλά δωρεά πού χαρίζε-

ται στον πιστό μετά από ένα συνεχή και ισόβιο πνευματικό αγώνα. Η τελούμενη απ' αυτούς δηθεν «Θεία Ευχαριστία» δεν είναι Σῶμα και Αἷμα Χριστοῦ, κατ' οὐσίαν, ὅπως πιστεύουμε οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀλλά σύμβολα. Γι' αὐτό μπορεῖ νά πλύνῃς τὰ ποτηράκια, μέ τὰ ὁποῖα προσφέρεται, στον νεροχύτη. Ὁ Ποιμένας δέν ἔχει «Ἀποστολική Διαδοχή», γιατί δέν ἔχει χειροτονία οὔτε «Ἀποστολική Διδαχή».

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ὁ «θεός» τῶν ὁμάδων τῆς «Νέας Ἐποχῆς» δέν ἔχει καμία σχέση μέ τόν Δημιουργό τοῦ Σύμπαντος, γιατί εἶναι μέρος τοῦ κτιστοῦ Σύμπαντος καί ταυτίζεται μ' αὐτό, εἶναι ἀπρόσωπη «Συνειδητότητα» καί «Ἐν Ὅλον» μέ τό Σύμπαν. Δέν ὑπάρχει στή «Νέα Ἐποχή» διάκριση μεταξύ κτιστοῦ καί ἀκτίστου, ὁ ἄνθρωπος εἶναι «ἐκροή τοῦ θεοῦ», ὅπως καί ὅλα τὰ ὄντα, τὰ πάντα εἶναι κατ' οὐσίαν «θεός» καί μεταξύ αὐτῶν ἡ τελειότερη «ἐκδήλωσή» του εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ὅρος «Χριστός» δέν σημαίνει τόν ἱστορικό Ἰησοῦ Χριστό, ἀλλά «χριστική κατάσταση», στήν ὁποία βρέθηκαν στό παρελθόν καί βρίσκονται καί στό παρόν διάφοροι «μεσσίες» κ.π.ἄ.¹

Ἐξάλλου, ὑπάρχουν σύγχρονες αἱρέσεις καί παραθρησκευτικές ὁμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», πού δραστηριοποιοῦνται κάτω ἀπό δύο εἰδῶν προσωπεῖα: Οἱ χριστιανικές αἱρέσεις ἢ οἱ παραχριστιανικές ὁμάδες αὐτοπροσδιορίζονται ὡς «Ἐκκλησίες»: «Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ», «Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ», «Ἐλευθέρα Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς», «Χριστιανική Ἐκκλησία», «Ἐκκλησία τοῦ Τετραγωνικοῦ Εὐαγγελίου», «Ἐκκλησία τῶν Χριστιανῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» κ.π.ἄ. Ἡ προσπάθειά τους, λένε, εἶναι νά κάνουν Χριστιανούς τούς Ἑλληνες Ὁρθόδοξους Χριστιανούς.

1. Βλέπε περισσότερα στό βιβλίο μας: Σύγχρονες αἱρέσεις καί «Νέα Ἐποχή», Ποιμαντική προσέγγιση καί ὀριοθέτηση, ἐκδ. ENNOIA, Αθήνα 2018.

Οἱ ὁμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἐνῶ εἶναι ἀσυμβίβαστες πρὸς τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, διακηρύττουν ὅτι ταυτίζονται μ' αὐτήν καί ὅτι βοηθοῦν τούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς νά γίνουν καλύτεροι Ὁρθόδοξοι. Μερικές απ' αὐτές δέν διστάζουν νά φέρουν ψευδοορθόδοξους ἢ «ἄθῶους» τίτλους: «Πνευματικός Ὁμιλος Ἀθηνῶν Τό Θεῖο Φῶς», «Σύλλογος Προσκυνητῶν Ἀκτίστου Φωτός "Ἅγιος Πατάπιος"», «Κέντρο τῆς Θεοτόκου», «Κοινότης Χριστιανῶν», «Ἑλληνική Ἐκκλησία τῆς Σαηεντολογίας», «Ἑλληνική Ὁργάνωση Γυναικῶν γιά τήν Παγκόσμια Εἰρήνη», «Οἰκογένεια» κ.π.ἄ. Ἀκόμη παρουσιάζονται ὡς Ἰνστιτοῦτα Ψυχοθεραπείας, Φιλοσοφίας, Γυμναστικῆς, Ανάπτυξης τοῦ νοῦ, ἢ ὡς Ἐναλλακτικές Θεραπείες κ.λπ.

Υπόσχονται τήν σωτηρία, κατά κυριολεξία τήν αὐτοσωτηρία, τήν φώτιση, τήν αὐτογνωσία, τήν ἀποκάλυψη τῆς ἀπόκρυφης γνώσης, τήν θεραπεία ἢ καί τήν αὐτοθεραπεία καί τελικά τήν ἀπόκτηση τοῦ «νοήματος τῆς ζωῆς». Βεβαίως, ὅλα αὐτά ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἰδίων τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ, ὅπως εἶπαμε, ἐκτός αὐτοῦ θεός δέν ὑπάρχει ὡς πηγή καί αἰτία τῶν ἀγαθῶν ἢ χορηγός τῆς φώτισης καί τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλες αὐτές οἱ ὑποσχέσεις προσφέρονται κάτω ἀπό πολλά καί ποικίλα προσωπεῖα, πού εὐκόλα ξεγελοῦν τόν ἀνύποπτο ἄνθρωπο καί πολλάκις ὄχι χωρὶς ἀμοιβή. Οὔτε ἡ ἀληθινή ταυτότητα τοῦ προσηλυτιστῆ ἀποκαλύπτεται ἀπό τήν ἀρχή οὔτε ἡ πραγματική διδασκαλία του φανερώνεται. Αὐτός ἄλλωστε εἶναι καί ὁ ὀρισμός τοῦ προσηλυτισμοῦ: ἡ δι' ἀπατηλῶν καί ἀθεμίτων μέσων προσπάθεια διεϊσόδουσης καί ἀλλαγῆς στό θρησκευτικό πιστεύω ἑνός ἀτόμου, μέ ἐκμετάλλευση τῆς ἀγνοίας του, τῆς ἀνάγκης του ἢ τῆς πνευματικῆς ἀδυναμίας του².

2. Βλέπε ἄρθρο 13 τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος καί Νόμους 1363/1938 καί 1672/1939.

Ως εκ τούτου, γίνεται σαφές, ότι τά ανωτέρω αποτελούν στοιχεία ευδιάκριτα μεταξύ προσηλυτισμού και Ὁρθόδοξης κατήχησης. Στήν Ὁρθόδοξη κατήχηση ἐμφανῶς καί μέ σεβασμό στήν ἐλευθερία τοῦ κατηχούμενου ἢ τοῦ συγκατατιθεμένου κηδεμόνα του, ὁδηγεῖται καί οἰκοδομεῖται στήν πίστη ἀπό τά ἀπλούστερα στά σημαντικώτερα, χωρίς νά ἀλλάζει ἢ νά ἀλλοιώνεται τό ἀντικείμενο τῆς πίστεως ἢ νά εἰσάγονται στή συνέχεια διδασκαλίες ἢ δοξασίες διαφορετικές ἢ ἀντίθετες ἀπό τίς ἀρχικές. Ὑπάρχει δηλαδή μιᾶ διήκουσα καί συνεπῆς πορεία οἰκοδομῆς στήν πίστη. Ἀντιθέτως, στόν προσηλυτισμό ὁ προσηλυτιστής μέ τό προσώπειο προσποιεῖται τόν χριστιανό, ἐνῶ δέν εἶναι, ἢ λέει ὅτι εἶναι Ὁρθόδοξος, ἐνῶ δέν εἶναι, ἢ ἰσχυρίζεται, ὅτι οἱ δοξασίες τῆς ομάδος του δέν ἀντιβάλλουν στήν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἐνῶ τήν ἀκυρώνουν οὐσιαστικά. Τό πραγματικό πρόσωπο τῆς ομάδας ἢ τοῦ ἀρχηγοῦ φανερώνεται ἀφοῦ προηγουμένως ἐφαρμοσθῆ ὁ κατάλληλος «χειρισμός» τοῦ ὑποψήφιου ὁπαδοῦ, ἢ ἐγλωβιστεῖ στήν ομάδα μέ μελετημένους τρόπους, ὅπως, φερειπείν, γραπτές ἐξομολογήσεις, ὑπογραφή ὑπευθύνων δηλώσεων, παραχώρηση περιουσιακῶν ἢ ἄλλων στοιχείων, συμμετοχή σέ ἀνάρμοστες ἢ παράνομες δραστηριότητες κ.ο.κ. Τότε πλέον εἶναι δύσκολο ἄν μή ἀδύνατο νά ἀποχωρήσει.

Μέ ὅλους τούς παραπάνω τρόπους ἄλλες ομάδες παρουσιάζονται ὡς «ἐκκλησίες» καί ἄλλες, οἱ παραθρησκευτικές, ὡς σύμφωνοῦσες ἢ συμπληρωματικές τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως.

Πῶς ὅμως μιᾶ ομάδα, ἔστω καί μέ χριστιανικά χαρακτηριστικά, μπορεῖ νά ὀνομάζεται «ἐκκλησία» καί νά ἀπαιτεῖ μάλιστα τήν μοναδικότητα, ὅταν ἐμφανίστηκε μόλις πρὶν μερικές δεκαετίες; Ποιά σχέση καί συνέχεια μπορεῖ νά ἔχει μέ τήν ἱστορική Ἐκκλησία, πού ἴδρυσε ὁ Χριστός πρὶν εἴκοσι αἰῶνες;

Ὑποστηρίζουν οἱ Πεντηκοστιανοί, οἱ Νεοπροτεστάντες καί οἱ «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», ὅτι ἡ Ἐκκλησία πού ἴδρυσε ὁ Χριστός, ἔπεσε σέ πλάνη καί ἀποστασία, γύρω στόν 4^ο αἰῶνα. Τήν ἐκπροσωποῦν πλέον οἱ ἴδιοι, ἀποκατεστημένη στήν γνήσια μορφή της.

Δέν ἀντιλαμβάνονται οἱ πλανεμένοι ἀδελφοί μας, ὅτι μέ τόν ἰσχυρισμό τους αὐτόν, ἐκστομίζουν κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τήν φοβερώτερη βλασφημία. Ἐκεῖνος εἶπε καί διεβεβαίωσε: «οἰκοδομήσω μου τήν ἐκκλησίαν καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16: 18). Καί πάλι: «ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. 28: 20). Ἀκόμη: «ὅταν δέ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» (Ἰωάν. 16: 13). Ὁ Κύριος εἶναι ζῶν καί παρῶν καί ὁ Παράκλητος, τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας ἦλθε καί ὁδηγεῖ τήν Ἐκκλησία πού ἴδρυσε ὁ Χριστός «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν». Γί' αὐτό ἡ Ἐκκλησία, ἢ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἢ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, εἶναι, ὅπως μᾶς βεβαιώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. 3: 15).

Εἶναι ποτέ δυνατόν οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου νά μὴν ἔχουν αἰώνια ἰσχῦ, «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»; Ὁ ἴδιος δέν μᾶς εἶπε, ὅτι «ἐγὼ εἰμί ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια» (Ἰωάν. 14: 6); Εἶναι δυνατόν νά ἔπαυσε νά ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία «ἣν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. 18: 28) ἢ νά ἔπεσε σέ πλάνη; Εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχουν κενά καί χάσματα, καί μάλιστα αἰῶνων, στήν ζωὴ καί τήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας; Εἶναι δυνατόν ἡ Κεφαλή τοῦ Σώματος -τῆς Ἐκκλησίας- νά παύσει νά καθοδηγεῖ, νά ζωοποιεῖ τό Σῶμα Της καί νά προνοεῖ γι' αὐτό; Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστός «παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας». ἡ Ἐκκλησία ταυτίζεται

μέ τον Χριστό, μέ τήν Αλήθεια, γι' αυτό ή **Ἐκκλησία είναι ή σωτηρία.**

Ἡ Αλήθεια, κατά τήν Χριστιανική Πίστη, είναι πρόσωπο. Κάθε προσωπεῖο είναι ανίσχυρο νά αντικαταστήση καί νά ἀλλοιώση τήν ἀποκεκαλυμμένη Αλήθεια, παρερμηνεύοντάς Την ή διαστρεβλώνοντάς Την. «Οἰκτρόν (σοι) πρός κέντρα λακτίζειν» Πράξ. κστ' 14).

Ἡ ἱστορική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πορεύθηκε μέσα στους εἴκοσι αἰῶνες διά μέσου δοκιμασιῶν καί διωγμῶν ἀσάλευτη, διαφυλάττουσα καί διδάσκουσα τήν ἀποκεκαλυμμένη Αλήθεια, οδηγούμενη ἀπό τόν Παράκλητον. Στηρίχθηκε ἀκόμη πάνω στό ἀδιαμφισβήτητο καί ἀδιάκοπο χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης, τήν «Ἀποστολική Διαδοχή», ή ὁποία Τήν συνδέει μέ τήν ἀνόθευτη Ἀποστολική Διδαχή. Οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας είναι γνήσιοι διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, χειροτονημένοι ἀπό γνησίους διαδόχους τους. Ποιός ἀπό τούς «ποιμένες» τῶν διαφόρων αίρετικῶν ομάδων μπορεῖ νά ἀποδείξη ὅτι είναι διάδοχος τοῦ Ἰγνατίου, τοῦ Πολυκάρπου, τοῦ Βασιλείου, τοῦ Γρηγορίου, τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Φωτίου, τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ, τοῦ Νεκταρίου Πενταπόλεως, τοῦ Λουκᾶ Συμφερουπόλεως, τοῦ Ἐδέσσης Καλλινίκου, ἐνδεικτικῶς ἀναφερομένων;

Ἄλλωστε, ή Ἐκκλησία είναι Μία, γιατί Μία είναι ή Κεφαλή Της, ὁ Χριστός, μέ τόν Ὅποιο ταυτίζεται. Οἱ τίτλοι πού χρησιμοποιοῦν οἱ διάφορες αίρετικές καί παραχριστιανικές ομάδες, ἐνίοτε καί ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», αὐτοχαρακτηριζόμενες ὡς «ἐκκλησίες», είναι καταχρηστικοί, είναι προσωπεῖα.

Καί είναι βεβαιωμένο, ὅτι προσωπεῖα φέρει μόνο ή πλάνη, ή αίρεση, ή παραχάραξη τῆς Αλήθειας, ή προσηλυτιστική δραστηριότητα καί ὁ ἀθέμιτος προσηλυτισμός, ὁ ὁποῖος δέν σέβεται τήν θρησκευτική ἐλευθερία, τό Ἑλληνικό Σύνταγμα καί τά ἀτομικά δικαιώματα.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, πῶς είναι δυνα-

τόν μιά παραθρησκευτική ομάδα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» νά ὑποστηρίζει, ὅτι συμφωνεῖ μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη καί συμπορεύεται μέ τόν Χριστιανισμό, ὅταν διδάσκει ὅτι ὁ Θεός είναι ἀπρόσωπος καί «Ἐν Ὁλον», ταυτισμένος μέ τό ὑλικό Σύμπαν καί τήν Φύση; Ἡ ὅταν διδάσκει, ὅτι ὁ Χριστός δέν είναι μοναδικό, ἱστορικό καί ἀνεπανάληπτο πρόσωπο ἀλλά «χριστική κατάσταση», ή ὅταν ἔχει ὡς βασική δοξασία τῆς τήν μετενσάρκωση καί δέν πιστεύει στήν Ἀνάσταση, πού είναι ή βασική διδασκαλία καί ὑπόσχεση τοῦ Ἰδιοῦ τοῦ Χριστοῦ;

Εἶναι, λοιπόν, πλέον καί ἀπό ἀναγκαῖο νά κατανοήσουμε ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί τήν ἀνάγκη μιᾶς ὑπεύθυνης καί σοβαρῆς ἀνανέωσης καί ὀλοκλήρωσης τῆς Πίστεώς μας. Νά ἐνημερωθοῦμε σωστά, χωρίς φανατισμούς καί μισαλλοδοξίες, γιά τούς τρόπους πού δραστηριοποιεῖται ή σύγχρονη πλάνη, ὥστε νά ἀποφεύγουμε τίς παγίδες τῆς. Νά ἐμπιστευόμαστε τήν Ἐκκλησία ὡς τόν Ἰδιο τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὡς «Κιβωτόν Σωτηρίας», νά συμμετέχουμε στήν μυστηριακή ζωή καί νά βιώνουμε μέ συνέπεια τίς Εὐαγγελικές ἐντολές.

Οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου είναι πάντοτε ἐπίκαιροι, ἰδιαίτερος στήν ἐποχή μας: «Τό Πνεῦμα ρητῶς λέγει ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καί διδασκαλίαις δαιμονίων» (Α' Τιμ. δ' 1). Καί ὁ Εὐαγγελιστής τῆς Ἀγάπης συμπληρώνει, ἀναφερόμενος στά προσωπεῖα: «Ἀγαπητοί, μή παντί πνεύματι πιστεύετε, ἀλλά δοκιμάζετε τά πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι πολλοί ψευδοπροφήται ἐξεληλύθασιν εἰς τόν κόσμον. Ἐν τούτῳ γινώσκετε τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦμα ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκί ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστί· καί πᾶν πνεῦμα ὃ μή ὁμολογεῖ τόν Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκί ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐστί· καί τοῦτό ἐστί τό τοῦ ἀντιχρίστου ὃ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται, καί νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστίν ἤδη» (Α' Ἰωάν. δ' 1-3).

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΟΣΙΟ ΣΙΛΟΥΑΝΟ ΤΟΝ ΑΘΩΝΙΤΗ

Αρχιμ. Χρυσοστόμου Μαϊδώνη
Προέδρου του Πνευματικού Συμβουλίου της Π.Ε.Γ.

Ο Όσιος Σιλουανός ο Αθωνίτης κάνει μιά βαθειά πνευματική ανάλυση, πῶς γεννιέται ἀπό τόν λογισμό ἢ πλάνη. Πῶς μέσα ἀπό τόν λογισμό πολεμᾷ ὁ διάβολος. Πόσο προσοχή χρειάζονται κάποιες ἐπικίνδυνες ἐμπειρίες.

Λέγει ὁ Ἅγιος:

Στὴν πλάνη πέφτει κάποιος εἴτε ἀπὸ ἀπειρία εἴτε ἀπὸ ὑπερηφάνεια. Καὶ ἂν εἶναι ἀπὸ ἀπειρία, ὁ Κύριος θεραπεύει γρήγορα αὐτόν πού πλανήθηκε, ἂν ὅμως εἶναι ἀπὸ ὑπερηφάνεια, τότε θὰ πάσχει γιὰ πολὺν καιρὸ ἡ ψυχὴ, ὥσπου μάθει τὴν **ταπείνωση**, καὶ τότε θὰ θεραπευθεῖ ἀπὸ τὸν Κύριο.

1. Οἱ κίνδυνοι

α'. Οἱ λογισμοὶ καὶ τὰ δαιμόνια

Ὅπως οἱ ἄνθρωποι μπαίνουν στὸ σπίτι καὶ βγαίνουν, ἔτσι καὶ οἱ λογισμοὶ ἔρχονται ἀπὸ τὰ **δαιμόνια** καὶ πάλι μπορεῖ νὰ φύγουν, ἂν δὲν τοὺς δεχόμαστε.

Ἄν ὁ λογισμὸς σοῦ λέει κλέψε, καὶ σὺ ὑπακούσεις, δίνεις μὲ αὐτόν τὸν τρόπο στὸ δαιμόνιο ἐξουσία ἐπάνω σου. Ἄν ὁ λογισμὸς σοῦ λέει φάγε πολὺ, ὥσπου νὰ χορτάσεις, καὶ σὺ φᾶς πολὺ, τότε πάλι σὲ ἐξουσιάζει τὸ **δαιμόνιο**. Κι ἔτσι, ἂν ὁ λογισμὸς κάθε πάθους σὲ νικᾷ, θὰ κατακτήσεις κατοικία **δαιμόνων**.

β'. Τὸ ἐπικίνδυνο φῶς

Ἄν δεῖς φῶς μέσα σου ἢ γύρω σου, μὴν πιστέψεις σ'αὐτό ἂν δὲν ἔχεις συγχρόνως κατάνυξη γιὰ τὸν Θεὸ καὶ ἀγάπη καὶ γιὰ τὸν πλησίον. Μὴν φοβηθεῖς ὅμως ἀλλὰ

ταπείνωσε τὸν ἑαυτό σου καὶ τὸ φῶς ἐκεῖνο θὰ ἐξαφανιστεῖ.

Ἄν δεῖς κάποιο ὄραμα ἢ εἰκόνα ἢ ὄνειρο, μὴν τὸ ἐμπιστεύεσαι, γιατί ἂν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό, θὰ σὲ φωτίσει γι' αὐτό ὁ Κύριος. Ψυχὴ, πού δὲν γεύθηκε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνει ἀπὸ ποῦ ἔρχεται τὸ ὄραμα. Ὁ ἐχθρὸς δίνει στὴν ψυχὴ μιά "γλυκεῖα αἴσθησις" ἀνακατεμένη μὲ **κενοδοξία**, καὶ ἀπὸ αὐτὸ γίνεται φανερὴ ἢ πλάνη.

Οἱ Πατέρες λένε ὅτι, ὅταν ἡ ὄραση εἶναι ἐχθρική, ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται σύγχυση ἢ φόβο. Αὐτό, ὅμως, συμβαίνει μόνο στὴν **ταπεινὴ ψυχὴ** πού θεωρεῖ τὸν ἑαυτό της ἀνάξιο γιὰ δράση. Ὁ **κενόδοξος**, ὅμως, μπορεῖ νὰ μὴν αισθανθεῖ οὔτε φόβο οὔτε σύγχυση, γιατί ἐπιθυμεῖ τὶς ὁράσεις καὶ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἄξιο, καὶ γι' αὐτό τὸν ἐξαπατᾷ εὐκόλα ὁ ἐχθρὸς. Τὰ οὐράνια γνωρίζονται μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τὰ ἐπίγεια μὲ τὴ φυσικὴ διάνοια. Πλανᾶται ὁποῖος ἐπιχειρήσει νὰ γνωρίσει τὸν Θεὸ μὲ τὸν φυσικὸ νοῦ, μὲ τὴν ἐπιστήμη, γιατί ὁ Θεὸς γνωρίζεται μόνο μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

2. Ἀντιμετώπιση

Ὁ Ἅγιος Σιλουανός ἀκολουθεῖ τὴν στάση τῶν Πατέρων στὴ θεραπεία τῆς ἀσθένειας τῆς πλάνης. Μιλᾷ ὅμως καὶ ἀπὸ προσωπικὴ πείρα. Μετάνοια, ταπείνωση, ἐξομολόγησις στὸν πνευματικὸ πατέρα εἶναι τὰ ἀποτελεσματικὰ ὄπλα γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν λογισμῶν καὶ τῶν πειρασμῶν, πού μπορεῖ νὰ παρασύρουν σὲ πλάνη.

Λέει γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς πλάνης:

α'. Ημετάνοια

Ἄν, ἀρχίσεις μὲ τὴν πρέπουσα μετάνοια, τότε οἱ δαίμονες θὰ ἀρχίσουν νὰ τρέμουν καὶ θ' ἀναγκαστοῦν νὰ φύγουν.

β'. Η ταπείνωση

Νὰ πολεμᾷς τοὺς ἐχθροὺς μὲ τὴν ταπείνωση.

Ὅταν δεῖς, ὅτι κάποιος ἄλλος νοῦς παλεύει μὲ τὸ νοῦ σου, **ταπείνωσε** τὸν ἑαυτό σου καὶ θὰ πάψει ὁ πόλεμος.

Ἄν σοῦ συμβεῖ νὰ δεῖς **δαιμόνια**, μὴ φοβηθεῖς, ἀλλὰ **ταπείνωσε** τὸν ἑαυτό σου, καὶ τὰ **δαιμόνια** θὰ ἐξαφανιστοῦν. Ἄν ὅμως σὲ πιάσει ὁ φόβος, δὲν θὰ ἀποφύγεις κάποια βλάβη. **Νὰ εἶσαι ἀνδρείος**. Νὰ θυμᾶσαι, ὅτι ὁ Κύριος σὲ βλέπει, ἂν στηρίζεις τὴν ἐλπίδα σου σὲ Αὐτόν.

Γιὰ νὰ ἀποκτήσει, ὅμως, ἡ ψυχὴ ἀνάπαυση ἀπὸ τὰ δαιμόνια, πρέπει νὰ **ταπεινώνεται** καὶ νὰ λέει:

—Εἶμαι χειρότερη ἀπ' ὅλους, εἶμαι πιὸ ἄθλια ἀπὸ κάθε κτῆνος καὶ ἀπὸ κάθε θηρίο.

γ'. Ὁ Πνευματικός

Ἄν βλέπεις μὲ τὸ νοῦ σου **δαιμόνια**, **ταπεινώσου** καὶ προσπάθησε νὰ μὴ βλέπεις, καὶ τρέξε ὅσο πιὸ γρήγορα γίνεται στὸν **πνευματικό σου γέροντα**, στὸν ὁποῖο παραδόθηκες. Πῆς του τὰ ὅλα, καὶ

τότε ὁ Κύριος θὰ σὲ ἐλεήσει καὶ θὰ σωθεῖς ἀπὸ τὴν πλάνη. Ἄν, ὅμως, νομίζεις ὅτι ἐσοῦ γνωρίζεις περισσότερα γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν **πνευματικό** καὶ πάψεις νὰ τοῦ λὲς τί σοῦ συμβαίνει, ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς ὑπερηφάνειας, θὰ παραχωρηθεῖ ἀναπόφευκτα κάποιος πειρασμός, γιὰ νὰ σὲ συντείσει.

Πέφτουμε στὴν πλάνη, ὅταν νομίζουμε ὅτι εἴμαστε πιὸ φρόνιμοι καὶ ἔμπειροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν **πνευματικό μας πατέρα**. Ἐτσι σκέφτηκα κι ἐγὼ μὲ τὴν ἀπειρία μου καὶ γι' αὐτὸ ὑπέφερα. Κι εὐχαριστῶ ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὸν Θεό, γιατί μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μὲ **ταπείνωσε** καὶ μὲ νουθέτησε καὶ δὲν ἀπέσυρε τὸ ἔλεός Του ἀπὸ μένα.

Καὶ τώρα σκέφτομαι ὅτι, χωρὶς ἐξομολόγηση στὸν πνευματικό δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν πλάνη, γιατί στὸν πνευματικό ἔδωσε ὁ Θεὸς τὴ χάρη τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν.

Ἡ παρουσίαση τῆς πλάνης ἀπὸ τὸν Ὅσιο Σιλουανὸ εἶναι μιὰ ἀκριβῆς ἀκτινογραφία τοῦ πλανημένου, τῆς ἀρρώστιας τῆς πλάνης καὶ τῆς θεραπείας τῆς, ὠφέλιμη γιὰ ὅσους ἀγωνίζονται νὰ ἀπελευθερώσουν ἐξαρτημένους ἀπὸ τὸ «πνεῦμα τῆς πλάνης» (Α' Ἰωαν. 4,6) καὶ ἐνεργοῦνται ἀπὸ τὴν «ἐνέργεια τῆς πλάνης» (Β' Θεσ. 2,11).

ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Λειτουργοῦν καὶ ἐφέτος, στὰ πλαίσια τῆς Π. Ε. Γ., οἱ ἐξῆς Ὅμαδες Μελέτης τοῦ Σκη-
νικοῦ τῶν Αἱρέσεων καὶ τῆς Παραθρησκείας:

1. **Ὁμάδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καὶ δράσης τῆς **Ἐταιρείας «Σκοπιά»** τῶν **«Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά»**. Κάθε Τρίτη, 4.00'-7.00' μ.μ.
2. **Ὁμάδα Μελέτης** τοῦ σκηνικοῦ τῆς **«Νέας Ἐποχῆς»** (Γκουρουϊστικές, Ἀποκρυφιστικές, Ἐναλλακτικές, Νεο Γνωστικές, Σατανιστικές κ.λπ. ὁμάδες). Κάθε Πέμπτη, 7.00'-9.00' μ.μ.
3. **Ὁμάδα Μελέτης** τῶν **Προτεσταντικῶν-Πεντηκοστιανῶν** κινήσεων. Κάθε Δευ-
τέρα, 7.00'-9.00' μ.μ.

Τὰ **Μαθήματα** πραγματοποιοῦνται σὲ αἴθουσα τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (Αποστόλου Παύλου 10, δύο δρόμους δεξιά, μετὰ τὴν Ε. Ρ. Τ.). Τηλ. ἐπι-
κοινωνίας: **210 6396 665**.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΣ ΜΕ ΕΜΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΑΛΛΟΙΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥ ΘΕΟΥ

τοῦ Αρχιμ. Ανδρουστίου Γ. Μύρου, Δρ. Θ.

(Β' Μέρος)

Πρῶτα πρῶτα εἶναι ἐσφαλμένη ἢ εὐρύτατα διαδεδομένη ἀντίληψη γιὰ τὴν μονοθεΐα, ὅτι δηλαδὴ ὅλες οἱ λεγόμενες μονοθεϊστικὲς Θρησκείες ἔχουν τὸν ἴδιο Θεό. Ὁ Ἰουδαϊσμός καὶ τὸ Ἰσλάμ στὴν πραγματικότητα ἀρνοῦνται τὸν ἀληθινὸ Θεό, διότι τὸν δέχονται φανερὰ ἀλλοιωμένο, καθ' ὅσον ἀρνοῦνται τόσο τὸ τρισυποστατοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅσον καὶ τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ μὲν Ἰουδαῖοι περιμένουν ἀκόμα νὰ ἔλθῃ στὸν κόσμο ὁ Μεσσίας, ἐνῶ οἱ Μωαμεθανοὶ δέχονται τὸν Ἰησοῦ ἀπλῶς ὡς ἓνα κτιστὸ ἄνθρωπο, προφήτη

τοῦ Θεοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ στοὺς Ἰνδουϊστὲς, αὐτοὶ πιστεύουν σὲ πολλοὺς θεοὺς, ἐνῶ τὸν Ἰησοῦ τὸν θεωροῦν ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς κατώτερους θεοὺς. Οἱ Σιντουϊσταὶ πιστεύουν ὡς θεοὺς τὰ πνεύματα τῶν προγόνων τους. Οἱ Βουδδισταὶ δὲν πιστεύουν σὲ κανένα συγκεκριμένο Θεό, ἀλλὰ σὲ κάποια ἀπρόσωπη Δύναμη.

Ποιὰ ὁμοιότητα μποροῦν νὰ ἔχουν αὐτὲς οἱ ἀνθρώπινες καὶ διαφοροποιημένες μεταξὺ τους ἀντιλήψεις γιὰ ἓνα παραμορφωμένο «θεό», πὺ ὅλες γίνονται ἀποδεκτὲς ἀπὸ τὸν Θρησκευτικὸ Συγκρητισμό, μὲ τὸ περιεχόμενο τῆς ἀποκεκαλυμμένης Πίστεως γιὰ τὸν ἀναλλοίωτο ἀληθινὸ Θεό; Εἶναι εὐγλωττὴ ἢ παρομοίωση τοῦ ἀγίου Παϊσίου τοῦ ἁγιορείτου, τὴν ὁποία χρησιμοποίησε ἀπαντώντας σὲ ἐκείνους πὺ τοῦ εἶπαν «Ὅσοι πιστεύουμε στὸν Χριστὸ νὰ κάνουμε μία Θρησκεία», «Τώρα εἶναι σὰν νὰ μοῦ λέτε, χρυσὸ καὶ μπακίρι, χρυσὸ τόσα καρᾶτια καὶ τόσα πὺ τὸ ξεχώρισαν, νὰ τὰ μαζέψουμε πάλι καὶ νὰ τὰ κάνουμε ἓνα. Ρωτῆστε ἓνα χρυσοχόο, 'Κάνει νὰ ἀνακατέψουμε τὴ σαβούρα μὲ τὸ χρυσό;' Ἐγινε τόσος ἀγώνας γιὰ νὰ λαμπικάρη τὸ δόγμα»¹.

Ἐπὶ πλέον, ποιὰ σχέση μπορεῖ νὰ ἔχη ἡ στάση, πὺ κράτησαν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας στὸ ζήτημα τῆς προσεγγίσεως τοῦ Θεοῦ σὲ συναντήσεις καὶ συζητήσεις μὲ ἐκπροσώπους τῶν Θρησκείων τοῦ κόσμου, μὲ

Σημείωση τῆς Σύνταξης

- Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους. Ἡ διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ δὲν φέρει εὐθύνη γιὰ τίς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων.
- Οἱ ἀναδημοσιεύσεις σχολίων ἢ πληροφοριῶν ἀπὸ ξένα ἢ ἑλληνικὰ περιοδικὰ καὶ ἄλλα ἔντυπα ἢ τὸ διαδίκτυο δημοσιεύονται μὲ κάθε ἐπιφύλαξη, ἀφοροῦν σὲ ἀπόψεις καὶ δὲν στοχεύουν στὴν προσβολή ἢ στὴν ἀπομείωση τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως τῶν προσώπων, στὰ ὁποῖα ἀναφέρονται καὶ τὰ ὁποῖα σεβόμεθα δεόντως.
- Τὴν εὐθύνη γιὰ τίς ἐκφραζόμενες ἀπόψεις στίς δημοσιευόμενες ἐπιστολὲς φέρουν ἀποκλειστικὰ οἱ ἐπιστολογράφοι καὶ ὄχι ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπή.
- Ἐπιτρέπεται ἢ ἀναδημοσίευση, κατόπιν ἀδείας ἀπὸ τὴν Διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.

1. Γέροντος Παϊσίου Λόγοι, Α' Μὲ πόνου καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο, σ. 347.

αὐτὴν τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Θρησκευτικοῦ Συγκρητισμοῦ;

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀφιέρωσε ὀκτώ ὁμιλίες «Κατὰ Ἰουδαίων», στις ὁποῖες μὲ ἐκπληκτικὴ ἐπιχειρηματολογία ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὴν Ἱστορία ὑποστήριξε τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ δὲν δέχονταν καὶ δὲν δέχονται οἱ Ἰουδαῖοι².

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, σὲ ἐπαφή ποὺ εἶχε μὲ Μωαμεθανούς, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐπιδόθηκε στὴν ἀνασκευή τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰσλάμ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, συνομιλώντας μὲ ἐξισλαμισθέντες πρῶην χριστιανούς ἐνώπιον τούρκων μωαμεθανῶν, τὸ πρῶτο θέμα ποὺ ἀνέπτυξε ἦταν τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ στὴ συνέχεια ἡ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης χαρακτηρίζει τὴν μονοπρόσωπη μονοθεΐα τοῦ Ἰσλάμ «κεκρυσμένη ἀσέβεια»³.

Οἱ σύγχρονοί μας ἅγιοι Παῖσιος καὶ Πορφύριος, ὄχι μόνον ὁμολογοῦσαν τὸν ἐν Τριάδι Θεὸ ὡς τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεό, σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς ψευτοθεοὺς τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ καὶ τοῦ Βουδισμοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν θαυματουργικὴ χάρη, ποὺ εἶχαν λάβει ἀπὸ τὸν Θεό, κατόρθωσαν νὰ μεταστρέψουν πρῶην ἰνδουιστὲς καὶ βουδιστὲς στὴν Ὁρθόδοξη Πίστη⁴.

Στὸν Διαχριστιανικὸ Συγκρητισμὸ γίνεται ἀποδεκτὴ ἀπὸ τις περισσότερες Ὁμολογίες ἢ Τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ, μαζὶ ὅμως μὲ τὴν πλάνη τοῦ παπισμοῦ, ἀλλὰ καὶ πολλῶν Προτεσταντικῶν Ὁμολογιῶν, τὴν γνωστὴ αἵρεση τοῦ *filioque*, ἡ ὁποία εἰσάγει δυαρχία στὴν Ἁγία Τριάδα καὶ ὑποβιβάζει

τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐπίσης ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἀποδεκτὸς, ἀλλὰ μὲ ἐσφαλμένη Χριστολογία, ἡ ὁποία σὲ κάποιες περιπτώσεις ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἀπόρριψη τῆς ἐκ παρθένου γέννησης τοῦ Χριστοῦ καὶ καταλήγει στὴν ἄρνηση τῆς ἀναστάσεως του⁵. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος, «ἀκόμη καὶ οἱ αἰρετικοὶ φαίνεται πῶς ἔχουν τὸν Χριστό... Κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἀρνεῖται τὸν Χριστό. Κι ὅμως καθένας ποὺ δὲν ὁμολογεῖ ὅλα ὅσα ἀνήκουν στὸν Χριστό, στὴν πραγματικότητα ἀρνεῖται τὸν Χριστό»⁶.

Οἱ παραπάνω ἀδιάκριτες ἀνθρώπινες ἀντιλήψεις τοῦ Θρησκευτικοῦ Συγκρητισμοῦ ἀλλοιώνουν τὴν πραγματικὴ εἰκόνα τοῦ ἀληθινοῦ ἀποκεκαλυμμένου Θεοῦ καὶ καταργοῦν ἓνα ἀπὸ τὰ κύρια γνωρίσματά του, τὴν μοναδικότητα καὶ τὴν ἀπολυτότητά του. Εἶναι φανερό, ὅτι στοὺς κύκλους τοῦ Θρησκευτικοῦ Συγκρητισμοῦ «ἔχει χαθεῖ ἡ αἴσθησις τῆς μοναδικότητος τῆς ὁδοῦ πρὸς τὸν Θεόν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ὅπως παρατηρεῖ ὁ μακαριστὸς ἀγιορείτης καθηγούμενος π. Γεώργιος Καψάνης.

Εἶναι ἀφθονες οἱ μαρτυρίες τῆς αὐθεντικῆς ἱεραῆς ἀποκαλύψεως τόσο γιὰ τὴν μοναδικότητα τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἀπολυτότητα τῆς σωτηρίας, ποὺ αὐτὸς μόνον προσφέρει στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς λατρευτικῆς ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου πρὸν Αὐτόν.

Παραθέτω μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ ἀγιογραφικὰ χωρία: «Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου ... οὐκ ἔσονταί σου θεοὶ ἕτεροι, πλὴν ἐμοῦ»⁷, «καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομα ἔστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς»⁸, «γέγραπται γάρ,

2. Βλ. ΕΠΕ, ἀ. Χρυσόστομου ἔργα, τομ. 34.

3. Αγ. Νικοδήμου τοῦ ἀγιορείτου, Νέον Μαρτυρολόγιον, ἐκδ. Ἀσπὴρ 1961, σ. 12.

4. Βλ. Χρυσ. Μαϊδώνη, Οἱ σύγχρονοι ἅγιοι Παῖσιος καὶ Πορφύριος γιὰ τις σύγχρονες αἱρέσεις.

5. Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ἱεροθέου, ἐνθ. ἀν.

6. Ambrosii Expositio Evangelii secundum Lukam 101-PL15, 1695C.

7. Ἐξ. 20,2-3.

8. Πρξ. 4,12.

Κύριον τὸν θεόν σου προσκυνήσεις καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις»⁹. Ὅλα αὐτὰ τὰ συγκεφαλαιώνει ἡ ὁμολογία τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου: «Ἡ Πίστις ἡμῶν ἢ ἐκ τῶν προγόνων ἔστιν αὕτη· οἶδαμεν ἓνα Θεόν, μόνον ἀγέννητον, μόνον ἀίδιον, μόνον ἀναρχον, μόνον ἀληθινόν, μόνον ἀθανασίαν ἔχοντα, μόνον σοφόν, μόνον δυνάστην, πάντων κριτὴν, διοικητὴν, οἰκονόμον, ἀτρεπτον καὶ ἀναλλοίωτον, δίκαιον καὶ ἀγαθόν, νόμου καὶ προφητῶν καὶ Καινῆς Διαθήκης τοῦτον Θεόν, γεννήσαντα τὸν Μονογενῆ πρὸ χρόνων αἰωνίων»¹⁰.

Ἐκπλήσσουν ὄντως καὶ προκαλοῦν βαθύτατη λύπη δηλώσεις βαπτισμένων Ὁρθοδόξων, πὺ ἐκφράζουν ἀντιλήψεις τοῦ συγχρόνου Ὁρησκευτικοῦ Συγκρητισμοῦ, ὅπως οἱ ἀκόλουθες:

«Ἡ ἄπειρος πρὸς τὸν ἄνθρωπο ἀγάπη του (τοῦ Θεοῦ) μπορεῖ νὰ ἀνοίξη ὁδοὺς θεογνωσίας καὶ σωτηρίας, πὺ ὁ ἀνθρώπινος νοὺς ἀδυνατεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ». Καλὰ ὡς ἐδῶ, ἀλλὰ ἡ συνέχεια δείχνει τὸ μέγεθος τῆς παραφροσύνης: «Πῶς μπορούμε λοιπὸν νὰ ἰσχυρισθοῦμε, ὅτι ἡ δράση τοῦ Μωαμεθανισμοῦ στὸν κόσμον εἶναι ἔργο τοῦ διαβόλου καὶ ὄχι τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ ὄχι τοῦ Χριστοῦ;»¹¹. Καὶ ἡ ἄλλη δήλωση: «Μία ἐκκλησία ἢ ἓνα τέμενος ἀποβλέπουν στὴν ἴδια πνευματικὴ καταξίωση τοῦ ἀνθρώπου»¹², ἢ ὅποια δήλωση ἔλαβε τὴν ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση ἀπὸ τὸν μακαριστὸ π. Γεώργιο Καψάνη: «Πῶς εἶναι δυνατόν σ' ἓνα τζαμί πὺ κηρύσσεται τὸ Κοράνιο μὲ ὅλες τὶς πλάνες του, πὺ ἀποκηρύσσεται μετὰ βδελυγμίας ἢ πίστεως στὸν

Τριαδικὸ Θεὸ καὶ Σωτῆρα Χριστὸ ὡς Θεόν, πὺ οἱ 'πιστοί' (τοῦ Ἰσλάμ) δὲν λαμβάνουν διὰ τῶν Μυστηρίων τὴν θεία χάρι καὶ δὲν γίνονται μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἔχουν τὴν ἴδια πνευματικὴ καταξίωσι μὲ τοὺς ἐν τῷ Ὁρθοδόξῳ ναῶ λατρεύοντας τὴν Ἁγίαν Τριάδα καὶ μετέχοντας τῶν Ἁγίων Μυστηρίων»¹³. Καὶ ἐπισφραγίζει ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς: «Ὁ Θεάνθρωπος εἶναι ἡ Κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἢ μόνη Κεφαλὴ. Ὡς τοιοῦτος εἶναι ὁ Σωτῆρ τοῦ Σώματος, ὁ μόνος Σωτῆρ»¹⁴.

Ὁ Ὁρησκευτικὸς Συγκρητισμὸς ἐξισώνει τὴν λατρεία τῶν ψευδοθεῶν μὲ τὴν λατρεία στὸν μόνον ἀληθινόν, τὸν ἄκτιστο Θεόν. Κι αὐτὴ ἡ συγκρητιστικὴ ἀντίληψη γίνεται πράξη μὲ τὶς συμπροσευχὲς στὶς συναντήσεις τοῦ γνωστοῦ Π. Σ. Ε., αὐτοῦ τοῦ κατ' ἐξοχὴν βήματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προωθεῖται ὁ Ὁρησκευτικὸς Συγκρητισμὸς, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλες πρωτοβουλίες.

Τὸ 1970, στὶς 2 Ἀπριλίου στὸν καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἔλαβε χώρα μία ὑπὲρ-ὁμολογιακὴ λειτουργία καὶ προσευχή. Ἐκεῖ ὁμίλησε ὁ προτεστάντης πάστορας Babel γιὰ «μία πολλὴ μεγάλη μέρα στὴν ἱστορία τῶν Ὁρησκείων», κατὰ τὴν ὅποια «ὁ καθένας προσευχήθηκε στὴ δικὴ του γλῶσσα καὶ σύμφωνα μὲ τὸ τυπικὸ τῆς Ὁρησκείας πὺ ἐκπροσωποῦσε» καὶ κατὰ τὴν ὅποια «οἱ πιστοὶ ὄλων τῶν Ὁρησκείων κλήθηκαν νὰ συνυπάρξουν στὴν λατρεία τοῦ ἴδιου Θεοῦ»¹⁵.

«Γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ 2004 στὴν Ἀθήνα ὑπῆρξε ἡ ἰδέα ἀπὸ ἓνα ξένο ἀρχιτέκτονα ... νὰ γίνῃ ὑπόγειος ναὸς στὸ Ὀλυμπιακὸ Στάδιο, καὶ μάλιστα νὰ ἀφιερωθῇ στὸν 'ἄγνωστο θεό', ὥστε νὰ μποροῦν νὰ προσεύχωνται σ' αὐτὸν ὅλοι

9. Μτθ. 4,10.

10. De synodis Arimini in Italia, Athanasius Werke, vol. 2,1,16,2.

11. Αστ. Ἀργυρίου, Δυνατότητες ἑνὸς νέου διαλόγου μετὰξὺ Χριστιανισμοῦ καὶ Μουσουλμανισμοῦ, Ἐπιστημονικὴ ἔπιτερις Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τόμ. 24 (1979), σ. 410.

12. Ὁρθοδοξία καὶ Ἰσλάμ, ἐκδ. Ἰ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, σ. 16.

13. Συνέντευξη μὲ τὸν Καθηγούμενο..., σ. 7.

14. † π. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ἀνθρώπος καὶ Θεάνθρωπος, σ. 117.

15. Σέραφείμ Ρόουζ, Ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἡ Ὁρησκεία τοῦ μέλλοντος, σ. 25.

οί ἄθλητές ποὺ θὰ συμμετεῖχαν στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, ἀνεξαρτήτως θρησκείας»¹⁶.

Συμπροσευχές συνεχίζονται νὰ γίνονται μέχρι καὶ στὶς μέρες μας μὲ διάφορες ἀφορμές ἀλλὰ κυρίως ἔχουν καθιερωθεῖ στὶς κατὰ διαστήματα Συναντήσεις τοῦ Π. Σ. Ε.

Αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ συμπροσευχές, ὅχι μόνον εἶναι ἄγνωστες στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων, ἀλλὰ ἀπαγορεύονται μὲ αὐστηρότητα ἀπὸ τοὺς ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας γιὰ σοβαροὺς θεολογικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς λόγους¹⁷. Σημειώνει καὶ ἐρωτᾷ ὁ μακαριστὸς Γέροντας π. Γεώργιος Καψάνης: «Οἱ θεοί, στοὺς ὁποίους προσεύχονται οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἄλλων Θρησκειῶν εἶναι ψευτοθεοί. Ὁ προφητᾶναξ Δαυῖδ λέγει, 'πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια.' ... Θὰ ἐδέχετο ποτὲ ὁ προφήτης Ἡλίας ἢ κάποιος ἄλλος ἀπὸ τοὺς προφήτας νὰ συμμετάσχη σὲ τέτοιου εἶδους ἐκδηλώσεις;»¹⁸. Καὶ ὁ π. Ἀστέριος Χατζηνικολάου ἐπεκτείνει ἐρωτηματικά τὸν σχετικὸ προβληματισμό: «Νὰ προσευχηθοῦμε ὅλοι καὶ νὰ δεηθοῦμε ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ἀλλὰ ποῦ θὰ ἀπευθύνουμε τὶς δεήσεις μας; Στὸν ἓνα Θεό, ὅπως ὁ καθένας τὸν πιστεύει; Καὶ δικαιῶνται ὁ καθένας νὰ πιστεύῃ ὅπως θέλει τὸν Θεό. Θὰ προσευχηθοῦμε μήπως ὅλοι μαζί, ἀλλὰ στὸν δικό του Θεό ὁ καθένας. Καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ θεοί, ὥστε ὁ καθένας νὰ ἔχη τὸν δικό του Θεό;»¹⁹. Εἶναι ἄλλωστε σαφέστατη ἡ ἐντολὴ τοῦ ἰδίου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, «οὐ γὰρ μὴ προσκυνήσετε θεοὶς ἑτέροις· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ζηλωτὸν ὄνομα, Θεὸς ζηλωτῆς ἐστίν»²⁰. Καὶ ὁ ἅγιος

Γρηγόριος Νύσσης ἐκφράζει καὶ ἐξηγεῖ τὴν σχετικὴ Ὁρθόδοξη Παράδοση: «Καὶ ἐμεῖς οἱ ὅποιοι διδασκόμαστε ἀπὸ τὶς ἅγιες Γραφές νὰ στρεφόμαστε πρὸς τὴν ἀληθινὴ θεότητα, ἔχουμε μάθει νὰ θεωροῦμε κάθε κτιστὸ ξένο πρὸς τὴν θεία φύση, νὰ λατρεύουμε δὲ καὶ νὰ ἀποδίδουμε λατρευτικὲς τιμὲς μόνο στὴν ἄκτιστη φύση»²¹.

Ὁ Συγκρητισμὸς, διαθρησκειακὸς καὶ διαχριστιανικὸς μὲ τὴν ἀνθρωποκεντρικὴ φιλοσοφία καὶ τὴν πρακτικὴ τῶν συμπροσευχῶν καταργεῖ τὴν ἀποκεκαλυμμένη ἀποκλειστικότητα τῆς λατρείας στὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό, τὸν ὑποβιβάζει σὲ ἓνα κτιστὸ ἀνθρώπινο ἐφεύρημα, ἀλλοιώνοντας ἔτσι τελείως τὴν θεϊκὴ του εἰκόνα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Διαρκῶς μὲ ὅσα συμβαίνουν στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἐπιβεβαιώνεται ἡ διαπίστωση, ὅτι ὁ Θρησκευτικὸς Συγκρητισμὸς εἶναι «ὁ σύγχρονος μέγας πειρασμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας»²². Πρόκειται γιὰ μία ὀργανωμένη μεθόδευση ὑπουλῆς πολεμικῆς κατὰ τῆς ἀληθείας τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καὶ τοῦ θεμελίου αὐτῆς, τοῦ ἀποκεκαλυμμένου ἀληθινοῦ Θεοῦ, μὲ πρόσχημα τὴν ἐπικράτηση τῆς παγκόσμιας ἐνότητος καὶ εἰρήνης μέσω τῆς θεοποιημένης ἀγάπης.

Πουθενὰ ἄλλοῦ ἢ λέξη «ἀγάπη» δὲν χρησιμοποιήθηκε τόσο ἐπιπόλαια καὶ ἀνεύθυνα σὲ βάρος τῆς ἀληθείας, ὅπως φαίνεται στὴν συνθηματικὴ δήλωση συγχρόνων συγκρητιστῶν, «ἡ θεολογία διαιρεῖ, ἡ ἀγάπη ἐνώνει»²³.

Ἡ μελλοντικὴ στόχευση, ποὺ ἐπιχειρεῖται νὰ ἐπιτευχθῇ, εἶναι ἡ ἀντικατάσταση ὅλων τῶν Θρησκειῶν μὲ τὸν Θρησκευ-

16. Βλ. Ἀστ. Χατζηνικολάου, Ἡ Ὁρθοδοξία στὴν θύελλα τοῦ συγχρόνου συγκρητισμοῦ, σ. 44.

17. Βλ. π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου, «Οὐ δεῖ αἰρετικοὶς ἢ σχισματικοὶς συνεύχεσθαι» (Πάτρα 2008).

18. π. Γεωργίου Καψάνη, Συνέντευξη..., σ. 4.

19. Βλ. Ἀστ. Χατζηνικολάου, Ἡ Ὁρθοδοξία στὴν θύελλα τοῦ συγχρόνου συγκρητισμοῦ, σ. 40.

20. Ἐξ. 34, 14.

21. Ἀγ. Γρηγορίου Νύσσης, Κατὰ Εὐνομίου 3,3,8.

22. Βλ. Κων. Μουρατίδη, Οἰκουμενικὴ Κίνησις: Ὁ σύγχρονος μέγας πειρασμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας (1973).

23. Βλ. Κων. Μουρατίδη, Οἰκουμενικὴ Κίνησις (1973), σ. 59.

τικό Συγκρητισμό, αὐτὸν ποὺ θεωροῦν ὅτι μπορεῖ ἀποτελεσματικώτερα νὰ πολεμήσῃ τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη καὶ Παράδοση, τὴν σώζουσα Ἀλήθεια.

Εἶναι ἀποκαλυπτική ἡ μελλοντική πρόβλεψη τοῦ παπικοῦ πανεπιστημιακοῦ καθηγητοῦ Huns Kung: «Γιὰ τὸ μέλλον ἕνα μόνον εἶναι βέβαιον· στὸ τέρμα τόσο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ὅσο καὶ τῆς πορείας τοῦ κόσμου δὲν θὰ στέκεται οὔτε ὁ Βουδδισμός ἢ ὁ Ἰνδουϊσμός, ἀλλ' οὔτε τὸ Ἰσλάμ καὶ ὁ Ἰουδαϊσμός. Naί, οὔτε καὶ ὁ Χριστιανισμός. Καμμία Θρησκεία, ἀλλὰ μόνον ὁ Ἄρρητος. Καὶ στὸ τέρμα δὲν θὰ στέκεται πιά μεταξὺ Θρησκείων διαχωριστικὰ κάποιοι προφήτης ἢ φωτιστής. Δὲν θὰ στέκεται οὔτε ὁ Μωάμεθ οὔτε ὁ Βούδας. Μάλιστα δὲν θὰ στέκεται πιά διαχωριστικὰ οὔτε καὶ ὁ Χριστός»²⁴.

Ὅλη αὐτὴ ἡ μεθοδευμένη ἐπιχείρηση στὸ τέλος τέλος δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ, παρὰ νὰ ἐκδιωχθεῖ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη κοινωνία ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ μόνος σωτήρας καὶ λυτρωτῆς τοῦ κόσμου. Εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐπισημαίνει προφητικὰ ὁ Φιόντορ Ντοστογιέφσκυ καὶ ὑπενθυμίζει εὐκαιριακὰ ὁ Φώτης Κόντογλου:

«Θυμᾶμαι, γράφει ὁ Φώτης Κόντογλου, τὸν μέγα Ἱεροεξεταστὴ τοῦ Ντοστογιέφσκυ, ποὺ λέγει στὸν Χριστό: Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε πιά ἀνάγκη ἀπὸ τὸν δικό σου χριστιανισμό, αὐτὴν τὴν ἀλλόκοτη, τὴν ἀπόλυτη καὶ ἀπάνθρωπη Θρησκεία, ποὺ θέλησες νὰ διδάξῃς στὸν κόσμο! Ἐσὺ δὲν πᾶς νὰ λές ὅ,τι θέλεις μέσα στὸ Εὐαγγέλιο! Ἐμεῖς φτιάξαμε ἕνα χριστιανισμό βολικό, ἕνα σύστημα ποὺ κάνουνε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Τὶ ἤρθες πάλι στὸν κόσμο νὰ μᾶς χαλάσῃς ξανά ὅ,τι κάναμε. Νὰ ξέρῃς λοιπόν, πῶς θὰ δώσω προσταγὴ αὐριο νὰ σὲ κάψουνε καὶ Ἐσένα ἐν ὀνόματί σου '»²⁵. Εἶναι αὐτὸ

ἀκριβῶς τὸ παράλογο καὶ ἐγκληματικὸ, ποὺ κάνει ὁ Θρησκευτικὸς Συγκρητισμός, στέλλει στὴν πυρὰ τὸν Θεὸ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ. Σκοτώνει στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων τὸν ἀληθινὸ Θεὸ, ποὺ εἶναι ἡ ὄντως Ἀγάπη, ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης.

Μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν τραγικότητα τῆς συγκρητιστικῆς ἀπάτης τῶν καιρῶν μας ἀκούγονται προειδοποιητικὰ τὰ ξεκάθαρα λόγια τοῦ ἀγίου Χρυσοστόμου: «Τὴν γνήσια ἀγάπη τὴν ἀποδεικνύουν ὄχι τὰ κοινὰ τραπέζια (ἐμεῖς προσθέτουμε, καὶ οἱ συγκρητιστικὲς προσευχές), οὔτε οἱ ἐπίσημες προσφωνήσεις, ἀλλὰ ἡ προσπάθεια κάποιου νὰ διορθώσῃ καὶ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸ πραγματικὸ συμφέρον τοῦ πλησίον καὶ νὰ σηκώσῃ αὐτὸν ποὺ ἔπεσε»²⁶. Καὶ μαζί ἡ προτροπὴ του: «Νὰ μὴν παραδέχεσθε κανένα νόθο δόγμα μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἀγάπης»²⁷.

Δὲν μᾶς ἀπομένει παρὰ ὡς ποιμένες τῆς μιᾶς, ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς συνεχιστὰι τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καὶ ὄλων τῶν Ἁγίων ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων, ζώντας μέσα στὸ καμίνι τοῦ συγχρόνου Θρησκευτικοῦ Συγκρητισμοῦ, νὰ ἐπαναλάβουμε ἐνσυνείδητα τὴν ἀπάντηση τοῦ Δανιὴλ καὶ τῶν τριῶν παιδῶν στὶς ἀπειλές καὶ στὶς προκλήσεις τοῦ Νοβουχοδονόσορος: «Ὑπάρχει ὁ Θεός μας ὁ οὐράνιος, τὸν ὁποῖο ἐμεῖς λατρεύουμε, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὴν κάμινο αὐτῆς τῆς φωτιᾶς, ποὺ κατακαίγεται, καὶ νὰ μᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια σου, βασιλιά. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν δὲν τὸ κάνῃ, νὰ ξέρεις, ὅτι τοὺς δικούς σου θεοὺς ἐμεῖς δὲν πρόκειται νὰ τοὺς λατρεύσουμε καὶ τὴν δική σου εἰκόνα, ποὺ ἔστησες, δὲν πρόκειται νὰ τὴν προσκυνήσουμε»²⁸.

24. Περιοδικό, Καθ' ὁδόν, Κείμενα - Ἀπόψεις, φύλ. 3 (1992), σ. 163.

25. Φώτη Κόντογλου, Μυστικά ἄνθη, σ. 263.

26. Ἁγ. Χρυσοστόμου, Εἰς Γένεσιν, 9,2· PG 54,623.

27. Ἁγ. Χρυσοστόμου, Εἰς Φιλίπ. 2,1· PG 62,191.

28. Δαν. 3,17-18.

ART OF LIVING FOUNDATION Μία νεοϊνδουϊστική-γκουρουϊστική κίνηση

του Πρωτ. Βασιλείου Α. Γεωργοπούλου
Αναπληρωτή Καθηγητή Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Ίδρυτής και καθοδηγητής της νεοϊνδουϊστικής κίνησης με την έπωνυμία «Art of Living Foundation» είναι ο Ίνδος γκουρού Sri Sri Ravi Shankar¹. Γεννήθηκε τό 1956 στό Bangalore τής Ινδίας. Γιά τή ζωή του είναι λίγα πράγματα γνωστά. Είχε μακρά σπουδή στην ινδουϊστική θρησκευτική παράδοση μέ τήν όποία προτίμησε νά ασχοληθεί αντί μέ τήν άσκηση έπαγγέλματος. Στά τέλη τής δεκαετίας του 1970 συσχετίσθηκε μέ τόν Υπερβατικό Διαλογισμό του Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι και μαθήτευσε σέ αυτόν. Αρχές τής δεκαετίας του 1980 σχεδίασε τήν δικής του έμπνευσης μέθοδο χαλάρωσης, εξέλιξης και αυτογνωσίας μέ τήν όνομασία «Sodarsham Kriya». Η τεχνική «Sodarsham Kriya-Yoga (SKY)» είναι σύνθεση γιόγκα-διαλογισμού και τεχνικών αναπνοών και άποτελεί τόν πυρήνα του διαφημιζόμενου από τήν κίνηση, μεταξύ των άλλων, «Art of Living Happiness Programm». Διδάσκεται σέ 9 ώρες έντός τριών ήμερών μέ κόστος συμμετοχής, στή Γερμανία λ.χ., 250 ευρώ.

Τό 1981 ίδρυσε τό «Art of Living Foundation» ως ένα διεθνή όργανισμό γιόγκα-διαλογισμού και παραλλήλως ως πρόγραμμα προσωπικής εξέλιξης. Τό 1997 δημιούργησε τό θυγατρικό διακριτό όργανισμό μέ τήν όνομασία «International Association

for Human Values (IAHV)». Η συνεργασία άμφοτέρων των όργανισμών είναι δεδομένη και έχουν καταχωρωθεί ως άναγνωρισμένοι μή κυβερνητικοί όργανισμοί στόν Ο.Η.Ε. Υπό τήν ιδιότητα αυτή τό 2003, σέ συνεργασία μέ διάφορα ευρωπαϊκά κοινοβούλια, διοργάνωσε διεθνές συμπόσιο μέ θέμα τήν ήθική στις επιχειρήσεις και ανέλαβε διαμεσολαβητική ειρηνευτική προσπάθεια μεταξύ άντιμαχόμενων παρατάξεων στό Κασμίρ και στην Κολομβία, προβάλλοντας τήν κοσμοθεωρία περί ειρήνης του Sri Sri Ravi Shankar.

Τό προβαλλόμενο σύνθημα τής κοσμοθεωρίας του είναι: «Η βάση για μία κοινωνία χωρίς stress είναι οί φιλειρηνικοί άνθρωποι». Η κοσμοθεωρία του και οί λύσεις επενδύονται από ένα έξαιρετικά έλκυστικό λεξιλόγιο, όπως «όλος ό κόσμος είναι μία οικογένεια», «όραμα για μία κοινωνία χωρίς βία», «σώμα χωρίς ασθένεια» και «πνεύμα έλεύθερο από σύγχυση» κ.ά.

Μία άκόμη βασική παράμετρος τής κίνησης είναι ή διάκριση μεταξύ θρησκείας και πνευματικότητας. Στους ανθρώπους που έχουν δυσκολία νά αποδεχθούν κάποια θρησκεία, ή κίνηση τους προτρέπει νά μετακινηθούν και νά αναζητήσουν τήν Πνευματικότητα. Κάθε θρησκεία, ύποστηρίζει, έχει κάτι καλό νά προσφέρει, αυτό όμως δέν δεσμεύει τόν άνθρωπο, ό όποιος είναι μία πνευματική ουσία. Η Πνευματικότητα είναι ή δύναμη. Ο ίδιος ό Γκουρού άρέσκεται νά χρησιμοποιεί τήν παρομοίωση: «Η Θρησκεία είναι τό περίβλημα τής

1. Γιά τή σύνταξη του παρόντος άρθρου λάβαμε ύπ' όψιν:

- Materialdienst (EZW) 11/ 2019, σελ. 420-424
- Materialdienst (EZW) 8/ 2002, σελ. 243-246.
- Materialdienst (EZW) 6/2011, σελ. 220-224.
- Lexikon neureligiöser Gruppen, Szenen und Weltanschauungen, 2005, στ. 1237- 1239.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ (Αλήθειες και ψεύδη)

τοῦ Κων/νου Παπαχριστοδούλου, Θεολόγου
Προέδρου τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ.

(Β' Μέρος)

Ὁ Απόστολος Παῦλος ἐκβάλλει τό πονηρό, μαντικό πνεῦμα ἀπό τὴν παιδίσκη

Ἰδιαιτέρως χαρακτηριστική εἶναι ἡ σκηνή ἐκείνη ἀπὸ τίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκβάλλει ἓνα πονηρό μαντικό πνεῦμα ἀπὸ μία νεαρή κοπέλα στοὺς Φιλίππους. Νομίζουμε, ὅτι ἀπὸ τὴν περικοπή ἐξάγονται πολὺ χρήσιμα συμπεράσματα γιὰ τὴ μελέτη τοῦ φαινομένου τῆς «νόθας πνευματικῆς ἐμπειρίας»:

«Καθὼς ἐπηγαίναμεν εἰς τὸν τόπον τῆς προσευχῆς, μᾶς συνήντησε κάποια ὑπηρέτρια πού εἶχε πνεῦμα μαντικόν, καί μέ τὴν μαντείαν ἔφερεν πολλά κέρδη εἰς τοὺς κυ-

ρίους τῆς. Αὐτὴ ἀκολουθοῦσε τὸν Παῦλον καί ἐμᾶς καί ἐφώναζε, “Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, καί σᾶς ἀναγγέλουν τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας”. Αὐτὸ τό ἔκανε πολλές ἡμέρες. Ὁ Παῦλος ἦτο πολὺ ἀγανακτισμένος καί στραφεὶς εἶπε πρὸς τό πνεῦμα, “Σέ διατάσσω εἰς τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νά βγεῖς ἀπὸ αὐτήν”. Καί ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἐβγήκε»¹.

Μερικὲς παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς περικοπῆς:

α) Ἀπὸ τὴν περιγραφή γίνεται ἀπολύτως σαφές, ὅτι μαντεία ἔκανε τό «πονηρό πνεῦμα τοῦ Πύθωνος» πού τὴν κατεῖχε καί ὄχι ἡ νεαρή κοπέλα ἀφ’ ἑαυτῆς.

1. Πράξ. 16,16-18.

μπανάνας καί ἡ μπανάνα ἢ Πνευματικότητα. Ἡ ἀθλιότητα στὸν κόσμον ὑπάρχει γιὰτί οἱ ἄνθρωποι κρατοῦν τό περίβλημα καί πετοῦν τὴν μπανάνα».

Πάνω σέ ἰνδουϊστικό ὑπόβαθρο ὁ Sri Sri Ravi Shankar ὑποστηρίζει, ὅτι ὅλοι εἶναι κομμάτι τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχει μόνο ἓνας Θεός, ὁ ὁποῖος λατρεύεται μέ πολλές γλῶσσες καί τρόπους, ἐνῶ ταυτίζει τὸν Ἰησοῦ Χριστό μέ τὸν Κρίσνα. Ὁ ἴδιος στοιχίζεται στή «γραμμὴ τῶν Ἁγίων» καί αὐτοσυστήνεται ὡς ἓνας, ὁ ὁποῖος ἐνώνει ἐντὸς του πολλές θεές καί θεούς. Οἱ ὀπαδοί

τοῦ βλέπουν σέ αὐτὸν τὴν προσωποποίηση τῆς ἰνδουϊστικῆς σοφίας χιλιάδων χρόνων καί τῆς ἀγάπης. Ἐκφράζει τὴν ἀληθινὴ ἀνθρώπινη φύση, ὅπως καί τὴ θεϊκὴ καί αἰσθητοποιεῖ τὴν αὐθεντικὴ πνευματικὴ οὐσία τῶν ἀνθρώπων.

Σύμφωνα μέ τὸν εἰδικὸ Ἐπιστημονικὸ Συνεργάτη τοῦ Εἰδικοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας Friedmann Eißler, στό σύστημα τοῦ Sri Sri Ravi Shankar συνδυάζονται ἐκτὸς ἀπὸ τίς ἰνδουϊστικὲς δοξασίες περὶ τῶν γκουρού, ἰνδουϊστικὸς πανθεισμός καί θετικὴ σκέψη.

β) Τό αποτέλεσμα τῆς μαντείας ἦταν ὄχι ἡ ὠφέλεια τῶν ἀνθρώπων ἀλλά ἡ ἀπόδοση χρημάτων, οἰκονομικοῦ κέρδους δηλαδή, σ' αὐτούς πού ἐκμεταλλεύονταν τήν ἄτυχη κοπέλα. Μήπως σήμερα καί πάντοτε ὁ σκοπός αὐτῶν πού συνήθως παραπλανοῦν μέ τις μαντείες τους καί τις ψευδοπροφητείες τους δέν εἶναι ἡ στυγνή ἐκμετάλλευση τῶν θυμάτων τους καί ὁ προσπορισμός ἀθέμιτων περιουσιακῶν στοιχείων; Ὁ ἱερός Χρυσόστομος εἶναι κάθετος ἐπ' αὐτοῦ: «Πανταχοῦ τά χρήματα αἴτια τῶν κακῶν. Ὡ τῆς ὠμότητος τῆς Ἑλληνικῆς! Ἐβούλοντο δαιμονῶν τό κοράσιον ὥστε χρηματίζεσθαι».² Ἐδῶ στιγματίζει τούς συγγενεῖς τῆς μικρῆς ὑπρέτριας διότι ἤθελαν νά δαιμονίζονται τό κορίτσι, ὥστε νά καρπώνονται τά χρήματα.

γ) Τά πονηρά πνεύματα μετέρχονται κάθε μέθοδο προκειμένου νά παραπλανήσουν τόν ἄνθρωπο καί νά ἐπιτύχουν τόν σκοπό τους πού εἶναι ἡ ἀπώλεια τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Στήν περικοπή, τό πονηρό πνεῦμα δέν διστάζει νά ἐπαινεῖ καί νά ἐπευφημῆ τούς Ἀποστόλους ὡς «δούλους τοῦ Θεοῦ».

Ὅπως εἶναι γνωστό, οἱ δαίμονες ἔχουν τή δύναμη νά μεταμορφώνονται ἀκόμη καί σέ ἀγγέλους φωτός (Β' Κορινθ. 11.14) προκειμένου νά παραπλανήσουν καί τούς μεγαλύτερους ἀσκητές. Βέβαια οἱ Ἀπόστολοι δέν ἐνδίδουν στόν πειρασμό. Ὅπως ἐπισημαίνει καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά δοξάζει τό Θεό καί νά κηρύττει τά θαυμάσιά του μόνο ἂν ἔχει Πνεῦμα Ἅγιο.³ Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ὡς κατ' ἐξοχήν πνευματοφόροι ἦταν σέ θέση νά διαγνώσουν, ὅτι τούς ὁμιλοῦσε ἕνα πονηρό πνεῦμα καί ἔτσι δέν πέφτουν στήν παγίδα του.

2. I. Χρυσόστομος, «Ἑρμηνεία εἰς τάς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων», P.G. 60. 254.

3. Αὐτόθι. P.G. 60 253: «Εἰ δέ παρά ἀνθρώπου "οὐχ ὥραιος ὁ αἶνος ἐν τῷ στόματι ἀμαρτωλοῦ" (Σοφ. Σειράχ 15. 9), πολλῶ μάλλον παρά δαίμονος· εἰ παρά ἀνθρώπων ἦν μαρτυρίαν οὐ λαμβάνει ὁ Χριστός, οὐδέ παρά Ἰωάννου, πολλῶ μάλλον παρά δαίμονος. Τό γάρ κηρύττειν οὐκ ἀνθρώπων, ἀλλά Πνεύματος Ἁγίου».

δ) Αὐτό ὅμως πού δέν ἀντέχουν τά πονηρά πνεύματα, εἶναι ἡ ὁμολογία πίστεως στόν Ἰησοῦ Χριστό καί ἡ προσκύνηση τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γί' αὐτό ἡ πλέον σωστή καί ἐνδεδειγμένη μέθοδος εἶναι αὐτή πού μᾶς προτείνει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης στήν Α' Ἐπιστολή του: «Ἀγαπητοί, μή παντί πνεύματι πιστεύετε, ἀλλά δοκιμάζετε τά πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν, ὅτι πολλοί ψευδοπροφηταί ἐξεληλύθασιν εἰς τόν κόσμον».⁴

Ἄρα ἡ ὑπαρξη ἑνός πονηροῦ πνεύματος ἀποτελεῖ ταυτόχρονα καί τήν ἀπόδειξη, ὅτι ὁ φερόμενος ὡς προφήτης, μάντης, μάγος κ.ο.κ. εἶναι ψευδοπροφήτης.

ε) Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅπως εἶδαμε, δέν ὑποκύπτει στίς κολακεῖες τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Τό διατάσσει, στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, νά βγεῖ ἀπό τήν κοπέλα καί βέβαια αὐτό ἀμέσως ἐξέρχεται. Ἀπό τήν περικοπή τῶν Πράξεων ἐπισυνάγεται καί τό τελευταῖο συμπέρασμα. Ὅτι ἐνώπιον τῆς χρήσης τοῦ ὀνόματος καί μόνον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τά δαιμόνια φρίττουν καί ἐξαφανίζονται. Μέ μία μόνο προϋπόθεση: αὐτός πού θά τό χρησιμοποιήσει θά πρέπει νά πιστεύει στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ὡς μοναδικοῦ σωτήρα καί λυτρωτῆ. Ἐνῶ, ὅπως θά δοῦμε παρακάτω, ἡ ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ δέν πρέπει νά ἀποβλέπει σέ ἴδιον ὄφελος.

Νομίζουμε, ὅτι ἡ συγκεκριμένη περικοπή δίνει πολλές ἀπαντήσεις στό θέμα πού μᾶς ἀπασχολεῖ καί ὀριοθετεῖ τό πλαίσιο μέσα στό ὁποῖο πρέπει, ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί, νά ἀντιμετωπίζουμε παρόμοιες καταστάσεις.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος καί οἱ Ἰουδαῖοι ἐξορκιστές

Παρουσιάζεται πολύ συχνά τό φαινόμενο, διάφοροι «θαυματοποιοί», Μέντι-

4. Α' Ἰωάν. 4,1.

ουμ, «προφήτες» καί «χαρισματικοί», νά προσπαθοῦν νά παραπλανήσουν τούς ἀνθρώπους, χρησιμοποιώντας προσευχές τῆς Ἐκκλησίας, εἰκόνες, σταυρούς, ἀγιασμό κ.ἄ. Νομίζουν, ὅτι μέ αὐτό τόν τρόπο μποροῦν νά καθυποτάξουν τά πονηρά πνεύματα ἀφενός, καί ἀφετέρου νά πείσουν τά θύματά τους, ὅτι ἐνεργοῦν ἐντός τοῦ πλαισίου τῆς Ἐκκλησίας.

Στίς «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» ἀναφέρεται σχετικό περιστατικό κατά τό ὅποιο, μία ομάδα Ἰουδαίων «ἐξορκιστῶν», χρησιμοποιώντας τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ἀλλά καί τοῦ Παύλου, προσπάθησε νά ἐκβάλει τά πονηρά πνεύματα, πού εἶχαν καταλάβει μερικούς ταλαίπωρους ἀνθρώπους⁵.

Οἱ ἐξορκιστές, παρ' ὅτι προσπάθησαν νά ἐκβάλουν τά δαιμόνια ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπέτυχαν. Τό πονηρό πνεῦμα ὄχι μόνο δέν ὑποτάχθηκε ἀλλά τούς ἐπιτέθηκε καί τούς κακοποίησε. Μάλιστα ὁμολόγησε, ὅτι γνωρίζει τόν Ἰησοῦ καί τόν Παῦλο. Δέν ἀναγνώρισε ὅμως στούς ἐπίδοξους ἐξορκιστές τό δικαίωμα νά ἐπικαλοῦνται τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ διότι ὅπως ἐρμηνεύει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἡ χρήση τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ ἀπό μόνη τῆς δέν μπορεῖ νά κάνει κάτι ἐάν αὐτός πού τό χρησιμοποιεῖ δέν πιστεύει ὁ ἴδιος στόν Ἰησοῦ Χριστό⁶. Μάλιστα συγκρίνει τήν πράξη τῶν Ἰουδαίων ἐξορκιστῶν μέ τήν προσπάθεια

5. Πράξ. 19. 13-20: «Μερικοί ἀπό τούς περιδεύοντας Ἰουδαίους ἐξορκιστάς ἐπεχείρησαν νά προφέρουν τό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐπάνω εἰς ἐκείνους πού εἶχαν πνεύματα πονηρά λέγοντες, "Σᾶς ἐξορκίζομέν διά τοῦ Ἰησοῦ, τόν ὁποῖον ὁ Παῦλος κηρύσσει". Ἦσαν δέ ἐπτά νιοί κάποιου Σκενᾶ, Ἰουδαίου ἀρχιερέως, πού ἔκαναν αὐτό. Τό πνεῦμα τό πονηρόν τούς ἀπεκρίθη, "Τόν Ἰησοῦν τόν ξέρω καί τόν Παῦλον ἐπίσης τόν ξέρω· ἀλλά σεις ποιοί εἰσθε;" καί ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε τό πνεῦμα τό πονηρόν ὤρμησε ἐναντίον τους, τούς κατέβαλε καί τούς κακοποίησε, ὥστε ἔφυγαν ἀπό τό σπίτι ἐκεῖνο γυμνοί καί τραυματισμένοι. Αὐτό ἔγινε γνωστόν εἰς ὄλους τούς Ἰουδαίους καί Ἑλληνας πού κατοικοῦσαν εἰς τήν Ἐφεσον καί τούς κατέλαβε ὄλους φόβος, καί τό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐδοξάζετο».

6. Ι. Χρυσόστομου, «Ἐρμηνεία εἰς τās Πράξεις τῶν Ἀποστόλων», P.G. 60. 289: «Οὐκ ἄρα τό ὄνομα τί ποιεῖ, ἄν μή μετά πίστεως λέγεται».

τοῦ μάγου Σίμωνος ὁ ὁποῖος νόμιζε, ὅτι ἡ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μπορεῖ νά ἐξαγοραστῆ⁷.

Εἶναι προφανές, ὅτι οἱ ἐξορκιστές τῆς περικοπῆς δέν εἶχαν σκοπό τή σωτηρία τοῦ δαιμονισμένου καί τήν πλήρη ἀπαλλαγή του ἀπό τό ἀκάθαρτο πνεῦμα, ἀλλά ὅτι ἔκαναν γίνονταν γιά ἴδιον ὄφελος. Σκοπός τους ἦταν ἡ ἀπόκτηση φήμης, δόξας καί χρημάτων⁸.

Μήπως καί σήμερα αὐτός δέν εἶναι ὁ ἀποκλειστικός σκοπός κάθε ἐπίδοξου προφήτη, «μελλοντολόγου», μέντιουμ ἢ θαυματοποιῦ; Ἡ ἱστορία μέ τούς ἐξορκιστές μᾶς διδάσκει, ὅτι σέ καμία περίπτωση δέν εἶναι δυνατόν νά χρησιμοποιεῖται τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο ἔχει σχέση μέ τήν Ἐκκλησία, μέ «μαγική» ἔννοια. Δηλαδή, κανείς δέν μπορεῖ νά «ἐξαναγκάσει» τόν Θεό νά δράσει, ὑποτάσσοντας τήν θεία χάρη μέ τεχνικές. Ἐπίσης κανείς δέν μπορεῖ νά χρησιμοποιεῖ τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ γιά σκοπούς ἀλλότριους. Ἐξάλλου ἡ ἐντολή πού δόθηκε στόν Μωυσῆ ἦταν ἀπόλυτα σαφής: «Οὐ λήψει τό ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπί ματαίῳ»⁹.

Τελικά γιὰτί δέν πρέπει νά ἔχουμε καμία ἐπαφή μέ τέτοιου εἴδους πρακτικές καί ἄτομα;

1. Διότι, ὅπως ἀποδείξαμε, ὅλες αὐτές οἱ τεχνικές εἶναι ἀσυμβίβαστες μέ τήν ὀρθόδοξη πίστη καί τά διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Ἐκκλησίας. Δέν μπορεῖ κάποιος νά λέει, ὅτι εἶναι Χριστιανός καί παράλληλα νά ἐμπιστευεῖται τέτοιες ἀνίερές μεθόδους.
2. Διότι, ὅπως ἔχει ἀποδειχθεῖ πλεῖστες ὅσες φορές, ἡ πλειοψηφία τῶν Μέ-

7. Αὐτόθι: «Ὡσπερ οὖν Σίμων ἐμπορίας ἐνεκεν ἐζήτει τοῦ Πνεύματος τήν χάριν, οὕτω καί οὗτοι τοῦ αὐτοῦ τούτου ἐνεκεν τοῦτο ἐποίουν».

8. Αὐτόθι: «Ἰουδαῖοι μένοντες ἔτι, ἀπό τοῦ ὀνόματος χρηματίζων ἤθελον· ὥστε πάντα πρός δόξαν ἐποίουν καί πορισμόν».

9. Ἐξοδ. 20.7. Μετάφραση τῶν Ο'.

ντιουμ, μέ τήν εὐρύτερη ἔννοια, κινούνται στό χῶρο τῆς ἀπάτης. Τό πιθανότερο εἶναι τό ὑποψήφιο θύμα νά παραπλανηθεῖ καί στήν καλύτερη περίπτωση νά ὑποστῆ οικονομική ἀφαίμαξη.

3. Διότι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως πιστεύει ἡ Ἐκκλησία μας, δέν καθορίζεται ἀπό πνεύματα, προβλέψεις καί τίς κινήσεις τῶν ἀστρῶν. Φυσικά, ἕνας συνειδητοποιημένος χριστιανός δέν ἀφήνει τῆ ζωὴ του ἔρμαιο στίς κινήσεις τῶν ἀστρῶν. Ἐχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στή χάρη καί τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ καί προσπαθεῖ μέσα ἀπό πνευματική καί σωματική ἀσκήση νά προκόψει πρὸς ὄφελος τοῦ ἰδίου καί τῶν ἀδελφῶν του. Ὅπως ἐπισημαίνει πολύ εὐστοχα ὁ π. Ἀντώνιος

Αλεβιζόπουλος: «ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δέν ἀποτελεῖ “κομμάτι” αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πού ὁδηγεῖ στό “καθ’ ὁμοίωσιν”, στήν ἐκπλήρωση τοῦ βαθύτερου νοήματος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου»¹⁰.

4. Διότι ὁ χριστιανός δέν πρέπει νά παγιδεῦται στήν πλάνη τῆς μελλοντολογίας. Καί τήν ὀνομάζουμε πλάνη, γιατί πολλοί ἄνθρωποι πού ἀσχολοῦνται παθολογικά μέ προφητεῖες καί τό τί θά συμβεῖ στό μέλλον, χάνουν τό στόχο καί τόν προσανατολισμό τους. Στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας τό μοναδικό μέλλον πού θά πρέπει νά μᾶς ἀπασχολεῖ εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας καί ἡ εἴσοδος στόν Παράδεισο. Μόνον αὐτό.

10. Αὐτόθι, σ. 220.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Ἀπό τό **Ραδιοφ. Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 89,5 FM**,
μεταδίδεται ἡ ἐκπομπή:

«Ἀλλοτρίωση δόγματος - ἀλλοτρίωση ἡθους». Σάββατο, 14.00-14.30.
Ἐπιμελεῖται καί παρουσιάζει ὁ Πρωτοπρ. π. Βασίλειος Γεωργόπουλος.

Ἀπό τό **Ραδιοφ. Σταθμό τῆς Πειραϊκῆς Ἐκκλησίας,**
91,2 FM, μεταδίδονται οἱ ἐκπομπές:

α) «Ἀντιαιρετική Δράση», Σάββατο, 12.00-12.45.

Ἐπιμελοῦνται καί παρουσιάζουν οἱ
Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός καί Πρωτοπρ. π. Βασίλειος Γεωργόπουλος

β) «Σεμινάριο Ὁρθοδόξου Πίστεως»,
Σάββατο, Χειμερινή ὥρα 18.00-19.00, Θερινή ὥρα 16.00-17.00.
(Ἀναμεταδίδονται ὁμιλίες).

Ἴστοσελίδα τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:**
www.ecclesia.gr, e-mail: ierasynodos@ecclesia.gr

Ἴστοσελίδα τῆς **ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ:**
www.ecclesia.gr/greek/holysynod/committees/heresies/HERESIES.HTM
e-mail: aireseis@gmail.com τηλ. 210 7272240-3, fax: 210 7272244

Ἴστοσελίδα τῆς **Π. Ε. Γ.:** www.ppu.gr, e-mail: info@ppu.gr, τηλ. 210 6396665, fax: 210 6082219

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ «ΣΚΟΠΙΑΣ» ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

της Φωτεινής Περγιουδάκη
Μέλους του Πν. Συμβ. της Π.Ε.Γ

Ἡ δοξασία τοῦ «πιστοῦ δούλου» τῆς ἑταιρίας «Σκοπία» γιά τήν κρίση τῶν ἔθνῶν καί τοῦ «πολλοῦ ὄχλου» εἶναι μία ἀσταθῆς διδασκαλία πού διαφοροποιεῖται συχνά, ὅπως συμβαίνει πολλές φορές καί μέ ἄλλες διδασκαλίες της. Κι αὐτό συμβαίνει πάντα μέ τή δικαιολογία καινούργιας κατανόησης.

Ὁ Κάρολος Ρῶσσελ τοποθετοῦσε τήν κρίση τῶν προβάτων καί τῶν ἐριφίων τῆς παραβολῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ματθ. κε' 31) στό διάστημα τῆς χιλιετοῦς Βασιλείας. Ὅμως, ὁ διάδοχός του Ἰωσήφ Ρόδερφορντ, στό βιβλίο του «Διεκδίκησις» (1932, Τόμος Β', σελ. 206) γράφει: «Ὁ Κύριός μας ὀρίζει ὡς «πονηρόν» δοῦλον, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι χλευάζουν τήν δημοσιευθεῖσαν ἔκθεσιν ὅτι ἡ παραβολή τῶν «ἐριφίων» ἐφαρμόζεται σήμερον».

Εἶναι φανερό ἐδῶ ὅτι ὁ πονηρός «δοῦλος», γιά τόν ὁποῖο κάνει λόγο ὁ Ρόδερφορντ, ἦταν οἱ ὄπαδοί τοῦ Ρῶσσελ, οἱ ὁποῖοι δέν συμφωνοῦσαν μέ τή δική του διδασκαλία. Αὐτή ἡ διδασκαλία τοῦ Ρόδερφορντ ἐπαναλαμβάνεται καί σέ ἄλλα κείμενα.

«Ἐστῶ ὁ Θεός ἀληθής», σελ. 179: «Ἡ δοκιμασία ἀπό τόν μεγάλο Κριτή ἐξακολουθεῖ καί θά περιλάβει ὅλα τά ἔθνη. Παρών στό θρόνο τῆς δόξης του ὁ Χριστός Ἰησοῦς, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ἰεχωβά στόν ναό, διαχωρίζει τούς λαούς τῶν ἔθνῶν σέ δύο τάξεις πού ἀποκαλοῦνται πρόβατα καί ἐρίφια».

«Χιλιετής Βασιλεία», 1973, σελ. 252: «...Ὁ χωρισμός τῶν ἔθνῶν σάν “πρόβατα” καί “ἐρίφια”... δέν γίνεται μετά τήν

συντριβήν τῶν ἔθνῶν στό μεγάλο καιρό θλίψεως. Αὐτός δέν δαπανᾷ... ὀλόκληρη τή χιλιετή Βασιλεία του γιά νά χωρίσει μ' αὐτόν τόν τρόπο τούς κατοίκους τῆς γῆς». Καί στήν σελ. 265 γράφει: «Οἱ ἀναγνώστες τῆς Σκοπιᾶς τοῦ Πύργου εἰδοποιήθηκαν γιά τό γεγονός ὅτι ἡ παραβολή ἦταν ἤδη στό δρόμο τῆς ἐπλήρωσης καί ἡ τωρινή γενιά περιλαμβανόταν ζωτικά σ' αὐτό τό ζήτημα». (Ὁμιλία Ρόδερφορντ στήν 25-3-1923, ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε στήν Ἀγγλική ἔκδοση τῆς «Σκοπιᾶς» 15/10/23).

1982 «Μπορεῖτε νά ζήτε», σελ. 183: «Ναί ἀπό τότε πού ξαναγύρισε ὁ Χριστός καί κάθησε στόν οὐράνιο θρόνο του ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος βρίσκεται σέ κρίση. Αὐτή ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως προηγεῖται ἀπό τήν Ἡμέρα τοῦ Κυρίου».

Κατενόησαν λοιπόν οἱ ὄπαδοί τῆς Σκοπιᾶς ὅτι ὁ ἐνθρονισμένος Βασιλιάς Ἰησοῦς Χριστός τό ἔτος 1914, ἄρχισε νά κρίνει τήν ἀνθρωπότητα σύμφωνα μέ τήν παραβολή σέ πρόβατα καί ἐρίφια, καί ὄχι κατά τήν Χιλιετία. Καί γιά νά γίνει πιό σαφές γράφει:

«Σκοπία» 15/5/95, σελ. 18: «Λαμπρό φῶς ἔλαμψε σέ σχέση μέ τήν παραβολή προβάτων καί κατσικῶν, ὅτι ἐπρόκειτο νά ἐκπληρωθεῖ στήν παροῦσα ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ὄχι μελλοντικά στή διάρκεια τῆς χιλιετίας, ὅπως νόμιζαν πρωτύτερα. Ἐξ ἄλλου στό τέλος τῆς χιλιετίας ὁ Ἰεχωβά θά κρίνει καί ὄχι ὁ Ἰησοῦς Χριστός».

Μετά ὅμως ἀπό πέντε μῆνες, ὅπως παραδόξως, ἀλλάζει πάλι τό «δόγμα» τῆς Κρίσης καί ἐπανερχεται στή διδασκαλία τοῦ Ρῶσσελ:

«Σκοπιά» 15/10/95, σελ. 19: «Μία επανεξέταση της παραβολής στρέφει την προσοχή σε μία προσαρμοσμένη κατανόηση». Αυτή ή νέα «κατανόηση» βρίσκεται στη σελίδα 21: «Η επιπρόσθετη δραστηριότητα του Ίησού ή όποια αναφέρεται στο Ματθ. ιθ' 28 θά περιλαμβάνει τό νά καθίσει στό θρόνο του νά κρίνει στή διάρκεια τής χιλιετίας... θά κρίνει όλόκληρη τήν ανθρωπότητα τούς δικαίους καί τούς αδίκους». Επίσης, στή σελ. 23: «Η κατανόηση τής παραβολής καταδεικνύει ότι ή απόδοση κρίσης στά πρόβατα καί στά κατσίκια είναι μελλοντική. Θά λάβει χώρα άφου ξεσπάσει ή "θλίψη" πού αναφέρεται στα έδάφια Ματθ. κδ' 29-30».

«Σκοπιά» 15/7/13, σελ. 7: «ό Ίησους έγινε βασιλιάς τής Βασιλείας του Θεού τό 1914, αλλά δέν κάθισε στον ένδοξο θρόνο του ως Κριτής όλων τών Έθνών. Η κρίση τών προβάτων δέν θά μπορούσε νά αρχίσει εκείνο τό έτος. Θά αναλάβει δράση ως κριτής όλων τών έθνών μετά τήν καταστροφή τής ψεύτικης θρησκείας... Ο Ίησους θά κρίνει τούς ανθρώπους... όταν έρθει στή διάρκεια τής μεγάλης θλίψης».

Η Έταιρία Σκοπιά έχει μία έμμογή νά διαστρεφλώνει τά έδάφια τής Αγίας Γραφής καί νά τά προσαρμόζει προς τό συμφέρον της. Τά έδάφια Ματθ. ιθ' 28 καί Ματθ. κδ' 29-30 είναι άπόλυτα συνδεδεμένα μεταξύ τους. Είναι τά λόγια του Ίησού Χριστού για τά κοσμοϊστορικά γεγονότα πού θά συμβούν πριν τή Δευτέρα καί Έπιφανή Παρουσία Του καί για τήν κρίση του ανθρωπίνου γένους, νεκρών καί ζώντων. Ο «δούλος» όμως τά χωρίζει τά έδάφια γιατί, όπως δηλώνει, ή Δευτέρα Παρουσία καί ή Βασιλεία έγιναν τό 1914 καί από τότε άρχισε ή κρίση. Είναι φανερό ότι οι νέες διασαφήσεις καί οι νέες κατανοήσεις δέν είναι τίποτε άλλο παρά παλαιότερες δοξασίες τίς όποιες είχε αναιρέσει. Αλλά όπως έχουμε κα-

ταλάβει ή «Σκοπιά» δέν υπολογίζει τούς όπαδούς της.

Οί αντίφάσεις τής έταιρίας είναι πολλές καί φανερές παρ' όλο πού τό «φώς» γίνεται όλο καί «περισσότερο». Δέν γνωρίζουμε αν οι ίδιοι οι όπαδοί έχουν άμβιβολίες για τό θέμα αυτό. Πάντως τρέχουν για «έργο» συμμορφούμενοι στις όδηγίες του «δούλου». Η Αγία Γραφή είναι σαφής: ή κρίση δέν θά γίνει στήν αρχή τής θλίψης ούτε στή διάρκεια αυτής αλλά, όπως ειπε ο Κύριος Ίησους Χριστός, «ευθύς δέ μετά τήν θλίψιν τών ημερών εκείνων τότε θέλει φανή τό σημείον του Υιού του ανθρώπου εν τω ουρανῶ» (Ματθ. κδ' 29).

Οί όπαδοί τής «Σκοπιάς» πίστευαν επίσης για χρόνια ότι τό «χρισμένο υπόλοιπο» σημείωνε, ως ο συμβολικός άνδρας «μέ τά λινά καί τό καλαμάρι» (Ιεζ. θ' 2), τό μέτωπό τους για επιβίωση. Αυτό γράφει τό βιβλίο «Επιβίωση», σελ. 96: «Τά γεγονότα δείχνουν ότι ή τάξη του πιστού δούλου είναι εκείνη πού κάνει τό έργο του σημειώματος σήμερα. Όσοι θέλουν τό σημάδι τής έπιδοκιμασίας του Θεού πρέπει νά δεχθούν τή διδαχή πού παρέχει ο Ίεχωβά, μέσω αυτής τής τάξης του δούλου καί νά γίνουν άληθινά λάτρεις του Ίεχωβά».

Όμως τό 2016 έρχεται καί πάλι «ζωηρότερο φώς»:

«Σκοπιά» Ιουνίου 2016, σελ. 16: «Εκείνοι πού ύποστηρίζουν όσια τούς άδελφούς του Χριστού θά λάβουν τό σημάδι τής επιβίωσης στή διάρκεια τής μεγάλης κρίσης. Σήμερα ο άνθρωπος μέ τό καλαμάρι είναι ο Ίησους Χριστός».

Ότι μέχρι σήμερα είχε κηρύξει ή «Σκοπιά» άναθεωρείται ως νέο «ζωηρότερο φώς». Έξαπατούσε τούς όπαδούς της, μέ τό φόβο μήπως δέν λάβουν τό σημάδι προς επιβίωση από τον «δούλο», για νά κάνουν συνεχώς «έργο», αλλά τώρα τό

σημάδι επιβίωσης τό κάνει ό Ίησους Χριστός.

Έκτός όμως από τήν Κρίση στή διάρκεια τής μεγάλης θλίψης, ακολουθούν, κατά τήν «Σκοπιά» άλλες δύο. Η μία στή διάρκεια τής χιλιετούς Βασιλείας, πού είναι 1000 χρόνια κατά γράμμα, και ή δεύτερη μία τελική δοκιμή στήν τελειοποιημένη ανθρωπότητα.

Κριτές θά είναι ό Ίησους Χριστός και 144.000 συμβασιλείς. Οί αναστημένοι νεκροί δέν κρίνονται μέ τά προηγούμενα έργα πού έπραξαν, πριν πεθάνουν, αντίθετα κρίνονται μέ βάση τό τί κάνουν στή διάρκεια τής Βασιλείας τής Ημέρας τής Κρίσεως. «Όμως όσοι αντίστανται στίς ανορθωτικές κρίσεις...θά εκτελούνται από τόν Ίησου Χριστό» («Γεννηθήτω τό θέλημά σου», σελ. 277).

«Μπορείτε νά ζητε...», σελ. 182-183: «Στό τέλος τής χιλιετίας ό Ίησους Χριστός παραδίδει τή Βασιλεία του στό Θεό Πατέρα του. Τότε κύριος τής Βασιλείας γίνεται ό Ίεχωβά Θεός σάν βασιλιάς» (Έπομένως θά κρίνει ό Ίεχωβά).

Είναι φανερό ότι ό Παράδεισος τόν όποιο ύπόσχεται ή «Σκοπιά» στους όπαδούς της θά είναι μία χιλιετής κρίση. Δέν θά είναι τόσο απολαυστικός, αφού πάλι θά ζούν μέ τό φόβο μή παρακούσουν τίς όδηγίες πού κατεβαίνουν από τόν ουρανό. Όπως γράφει ή «Σκοπιά», άν στό τέλος τής Χιλιετίας, αφού θά έχουν διδαχθεί και θά είναι τελειοποιημένοι πνευματικά και σωματικά, αφού θά έχουν μελετήσει τά έξυψωτικά βιβλία τής «Σκοπιάς», τότε θά λυθεί ό Σατανάς και οί δαίμονές του και θά προσπαθήσει νά πλανέψει τήν τελειοποιημένη ανθρωπότητα. Όσοι ακολουθήσουν τόν Σατανά θά ριχθούν μαζί του στή λίμνη του πυρός. Αυτός είναι ό δεύτερος θάνατος. Όσοι περάσουν τήν τελική δοκιμασία θά ζήσουν για πάντα στον Παράδεισο στή γή

και θά είναι υίοθετημένα επίγεια τέκνα του Ίεχωβά.

Στήν Αγία Γραφή και ειδικά στό βιβλίο τής Αποκάλυψης ύπάρχει ένα έδάφιο πού λέει, «Οί δέ λοιποί τών νεκρών δέν άνέζησαν έωσοϋ πληρωθῶσι τά χίλια έτη· αυτή είναι ή ανάστασις ή πρώτη» (Αποκ. κ' 8). Άς δούμε τήν εξήγηση αυτού του έδαφίου πού έδινε παλαιότερα ή «Σκοπιά»:

«Φῶς», (1930) τόμος Β', σελ. 224: «Αποκ. κ' 8, αυτοί πού θά πλανηθούν δέν θά είναι από τό αποκατασταθέν γένος, αλλά μάλλον λογική απάντηση είναι ότι ή μεγάλη όρδη εκρατείτο περιορισμένη εις τόν θάνατο κατά τήν διάρκεια τής χιλιετίας και τώρα έξέρχεται εκ του τάφου. Εις αυτήν θά είναι ό Ίούδας, οί Φαρισαίοι καθώς και οί όμοιοί των καθ' όλους τους αιῶνας».

«Αποκαλ. τό μεγαλιώδες», 1958, σελ. 290: «Οί τής Παλαιᾶς Διαθήκης και οί άλλοι πού ανασταίνονται καθώς και τό μεγάλο πλήθος τών πιστών άλλων προβάτων πού επιζούν από τόν Αρμαγεδδώνα καθώς και τά παιδιά πού μπορεί νά γεννήσουν αυτοί στό νέο κόσμο πρέπει νά ύψωθούν σέ ανθρωπινή τελειότητα... Μέχρι τό τέλος εκείνης τής Μέρας, "Οί λοιποί τών νεκρών" θά έχουν "έρθει σέ ζωή" μέ τήν έννοια ότι θά είναι τέλειοι άνθρωποι. Αυτοί κατόπιν θά περάσουν μία τελική δοκιμή...».

Τό υπόλοιπο τών 144.000 χρισμένων τής «Σκοπιάς» κρίθηκε τό 1918 από τόν ένθρονισμένο Βασιλιά Ίησου Χριστό. Αλλά δυστυχώς ό «πολύς όχλος» μέχρι νά κληρονομήσει τόν Παράδεισο περνά διαρκώς κρίσεις μέχρι τήν τελική κρίση μέ Κριτή τόν Ίεχωβά και όχι πλέον τόν Ίησου Χριστό, όπως γράφει και στό:

«Φῶς», τόμ. Β', 1930, σελ. 212: «Ο Ίησους θά εξακολουθεί νά ύπηρετεί τόν Ίεχωβά εις άλλη θέσιν έννοίας». Διαγράφει δηλαδή ή «Σκοπιά» τήν Αγία Γραφή

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴ Συνεδρία Αὐτῆς τῆς 3ης Ἰουνίου 2020, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τίς εἰσηγήσεις τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων, ἔλαβε τίς ἀκόλουθες ἀποφάσεις:

α) Περὶ τῆς τεχνικῆς τῆς γιόγκα:

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς συστάσεως ὑπὸ διαφόρων φορέων καὶ μέσων μαζικῆς ἐνημερώσεως, «τῆς τεχνικῆς τῆς Γιόγκα» ὡς τρόπου ἀντιμετωπίσεως τοῦ ἄγχους, κατὰ τὴν περίοδο τῆς πανδημίας τοῦ Covid-19, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 16^{ης} Ἰουνίου 2015 Δελτίο Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, περὶ «τῆς τεχνικῆς τῆς Γιόγκα» καὶ στό πλαίσιο τοῦ σεβασμοῦ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία στή Χώρα μας εἶναι συνταγματικῶς κατωχυρωμένη καὶ σεβαστῆ, ἀλλὰ καὶ τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης Αὐτῆς γιὰ τὴν ἀποφυγὴ δημιουργίας κλίματος θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ, ὁμοφώνως ἀπεφάσισε νὰ ὑπενθυμίσει στό χριστε-

πώνυμο Πλήρωμα, ὅτι ἡ «Γιόγκα» ἀποτελεῖ θεμελιῶδες κεφάλαιο τῆς θρησκείας τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ, διαθέτει ποικιλομορφία σχολῶν, κλάδων, ἐφαρμογῶν καὶ τάσεων καὶ δέν ἀποτελεῖ «εἶδος γυμναστικῆς». Ὡς ἐκ τούτου ἐπισημαίνει γιὰ μία ἀκόμη φορά, ὅτι ἡ «Γιόγκα» τυγχάνει ἀπολύτως ἀσυμβίβαστη μέ τὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ Πίστη μας καὶ δέν ἔχει καμμία θέση στὴν ζωὴ τῶν Χριστιανῶν.

β) Περὶ τῆς «Ἑλληνικῆς Ἱεραποστολικῆς Ἐνώσεως»:

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐνημερώνει τὸ Ὁρθόδοξο Πλήρωμα γιὰ τὴν νέα προσηλυτικὴ δραστηριότητα τῆς νεοπροτεσταντικῆς ὀργανώσεως «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἐνωσις», ἐπισημαίνουσα, ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἑνός καὶ μοναδικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δέν ἔχουν ἀνάγκη τίς διάφορες νεοφανεῖς αἰρετικὲς κινήσεις, οὔτε τοὺς διαφόρους κήρυκες αὐτῶν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἢ τὸ ἐξωτερικὸ, καὶ παρα-

ὅπου ὁ Εὐαγ. Λουκᾶς γράφει, ὅτι «καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ δέν θέλει εἶσθαι τέλος».

Ἡ Ἁγία Γραφή ὁμως κάνει λόγο γιὰ μία μόνο Κρίση, πού θά πραγματοποιηθῆ κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλες κρίσεις δέν ὑπάρχουν. Ὁ Κύριός μας ἀπέστειλε τοὺς μαθητὲς του νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας στὰ ἔθνη γιὰ νὰ ἀποτελέσουν μία ποιμνὴν μέ ἕναν ποιμένα τὸν Ἰησοῦ Χριστό, πού εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Θεός

θέλει «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. β' 4). Ὅσοι ἀπορρίψουν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου θά κριθοῦν ὡς «ἐρίφια» καὶ θά μεταβοῦν σὲ αἰώνια κόλαση (Ματθ. κε' 31-36), οἱ δὲ δίκαιοι σὲ αἰώνια ζωὴ. Ὅπως ἡ κρίση εἶναι μία καὶ ὁ θάνατος ἕνας, ἔτσι καὶ ἡ ἐλπίδα τῶν πιστῶν εἶναι μία, ἐπουράνια καὶ αἰώνια, θά εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐδαιμονία στὴν παρουσία καὶ τὸ φῶς τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

μένουν πιστοί στο Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως αὐτό παρεδόθη ἀπ' ἀρχῆς ἀπό τούς ἱερούς Εὐαγγελιστές καί ἐρμηνεύθηκε ἀπό τούς Ἁγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

γ) *Περί τῶν Ὄργανώσεων Rotary καί Lions:*

Απεφάσισε νά συστήσει δι' Ἐγκυκλίου Σημειώματος στούς Σεβ. Μητροπολίτες καί τόν Ἱερό Κλήρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά ἀπέχουν ἀπό κάθε ἐκδήλωση πού διοργανώνεται ἀπό τίς ὀργανώσεις Rotary καί Lions, ἐπειδή δέν περιορίζονται μόνον σέ κοινωνικές ἐκδηλώσεις, ἀλλά ἐπεκτείνονται καί σέ πράξεις θρησκευτικοῦ χαρακτήρα, καθ' ὅσον διαθέτουν τυπικό τελετουργίας εισδοχῆς νέων μελῶν καί καθορίζουν προσευχή πού ἀπευθύνεται ἀδογματίστα σέ ἓνα θεό, μέ τήν γενική ἔννοια τοῦ ὄρου καί ὄχι κατά τήν Ὁρθόδοξη Χριστιανική Πίστη μας.

ΔΙΑΚΟΝΗΜΑΤΑ ΤΗΣ Π.Ε.Γ. ΤΡΙΜΗΝΟΥ ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

Κατά τό τρίμηνο Ἀπριλίου-Ἰουνίου ἡ Π.Ε.Γ. ἀνέστειλε τίς δραστηριότητες τῆς λόγω τῆς ἐπιδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ συμμετέχοντας στή προσπάθεια γιά τόν περιορισμό τῆς διασπορᾶς τοῦ ἰοῦ.

α'. *Γιόγκα καί συνομωσιολόγοι*

Τήν περίοδο αὐτή εἶχαμε ἔντονη δραστηριότητα κάποιων ὀργανώσεων πού διαφήμιζαν ἀπό τά Μ.Μ.Ε. τή γιόγκα καί ἄλλες ἐσωτερικιστικές ἢ ἀποκρουστικῆς πρακτικῆς γιά ὅσους ἔμεναν κλεισμένοι στό σπίτι. Πολλές μάλιστα ὁμάδες ἐπικοινωνοῦσαν on line μέ τούς ἀνυποψίαστους πολίτες.

Ἐντονη δραστηριότητα γιά τόν ἐπηρεασμό τῶν πολιτῶν εἶχαμε καί ἀπό τούς

συνομωσιολόγους, πού τρομοκρατοῦσαν μέ τά σενάρια περὶ ἐσχάτων, περὶ ἐπαληθεύσεως προφητειῶν, περὶ ἀνυπαρξίας τοῦ κορωνοϊοῦ, περὶ σκοτεινῶν δυνάμεων κ.ἄ., καί ὠθοῦσαν τούς πολίτες σέ ἀνταρσία πρὸς τούς κανόνες προφυλάξεως τῆς Πολιτείας καί ἀνυπακοή στήν Ἐκκλησία.

β'. *Μνημόσυνο*

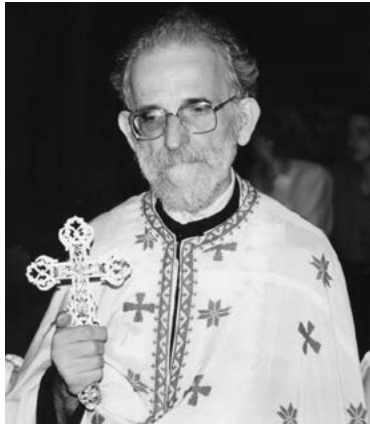
π. *Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου καί ἀντιαιρετική Ἑσπερίδα*

Τήν Παρασκευή 26 Ἰουνίου 2020 πραγματοποιήθηκε τό ἐτήσιο μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Ἰδρυτοῦ τῆς Π.Ε.Γ., στό Ναό Ἁγίων Θεοδώρων Γέρακα. Τελέσθηκε ὁ Ἑσπερινός καί στή συνέχεια τό Ἱερό Μνημόσυνο μέ τήν συμμετοχή τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσόστομου Μαϊδῶνη, Προέδρου τοῦ Πνευματικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Ε.Γ., καί τῶν Αἰδ/των π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν αἱρέσεων, π. Ἀνδρέα Γκατζέλη ἐφημερίου καί συνεργάτου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς καί τοῦ συνεφημερίου του π. Ἀλεξάνδρου Χουλιαρᾶ.

Στή συνέχεια πραγματοποιήθηκε ἑσπερίδα μέ τούς ἐξῆς ὁμιλητές:

- Αἰδ/τος π. Κυριακός Τσουρός μέ θέμα: «π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος, ὅπως τόν γνώρισα».
- κ. Κων/νος Παπαχριστοδούλου, Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Γ., μέ θέμα: «Ἡ ζώη καί τό ἔργο τοῦ π. Ἀντωνίου».
- Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Μαϊδῶνης μέ θέμα: «Οἱ προκλήσεις τοῦ κορωνοϊοῦ καί οἱ ἰοί τῆς ἀθεΐας, τῆς γιόγκα καί τῆς συνομωσιολογίας».

Στήν ἐκδήλωση συμμετεῖχαν μέλη τῆς Π.Ε.Γ. καί πολλοί χριστιανοί τῆς Ἑνορίας καί ἄλλων περιοχῶν, οἱ ὅποιοι ἦλθαν νά ἐνημερωθοῦν γιά τή δράση τῶν αἱρέσεων καί τόν τρόπο ἀντιμετώπισής τους.

**ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου
και συνεργατών του**

1. «Η Ὁρθοδοξία μας».
2. «Η Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη-Λατρεία- Ζωή».
3. «The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life».
4. «Η ἄστρολογία στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
5. «Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας».
6. «Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καὶ παραχριστιανικῶν ομάδων», (ἔκδ. Γ΄).
7. «Πεντηκοστῖανοὶ καὶ Ὁρθοδοξία».
8. «Μετενάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Κακοῦ», (ἔκδ. Β΄).
9. «Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, “Νέα Ἐποχή”», (ἔκδ. Γ΄).
10. «Διαλογισμὸς ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση».
11. «Ἡ Λατρεία τῆς “Σκοπιᾶς”», (τόμος Α΄).
12. «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ Ὁρθοδοξία», (τόμος Γ΄).
13. «Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σὲ δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου».
14. «Νεοφανεῖς αἱρέσεις-Καταστροφικὲς Λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
15. «Ἐγκληματικὸ δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν».
16. «Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη», ἔκδ. Ζ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως (Ἀλίαρτος 20-26/9/1995).
17. «Ναζισμὸς μὲ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ομάδων».
18. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Προβληματικὴ καὶ στρατηγική».
19. «Νεοσατανισμὸς. Ὁρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση».
20. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια».
21. «Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
22. «Καταστροφικὲς λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ νομικὴ ἀντιμετώπισή τους».
23. «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».
24. «Ρωμαιοκαθολικισμὸς, Προτεσταντισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία».
25. «Ἀφιέρωμα στὸν π. Αντώνιο Αλεβιζόπουλο» ἔκδ. Π.Ε.Γ.
26. Μοναχῆς Ἀντωνίας, «Νεοπεντηκοστῖανοὶ στὴν Ἑλλάδα», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
27. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
28. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θεοσοφία - “Νέα Ἐποχή”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
29. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
30. Ἰωάννου Μηλιώνη, «Ναὶ ἢ ΟΧΙ στὸ Χάρι Πότερ;», ἔκδ. Π.Ε.Γ. (ἔκδ. Δ΄).
31. Λεωνίδου Ἰ. Φιλιππίδου. «Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
32. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλὴ Ἑβδομάς», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
33. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», (τεύχη 1-20 σὲ 5 τόμους), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
34. «Σατανιστικὲς παγίδες» (σειρὰ Β΄), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
35. Κυριακού Κυριαζόπουλου, «Σαηντολογία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
36. Κωνσταντίνου Χολέβα, «Ποιοὶ καὶ γιατί ἀμφισβητοῦν τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
37. Ἄννας Μπουρδάκου, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Ἀπὸ τό Α στοὺς Ω», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
38. π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, «Ὁ Νεοπαγανισμὸς τῆς “Νέας Ἐποχῆς”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
39. Χρήστου Ταγαράκη, «Εἶναι ἡ γιόγκα σωματικὴ ἀσκήση-γυμναστική;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
40. Κωνσταντίνου Παπαχριστοδοῦλου, «Προφήτες καὶ ψευδοπροφήτες», ἔκδ. Π.Ε.Γ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων ποὺ συνιστοῦμε

1. π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, «Σύγχρονες αἱρέσεις καὶ “Νέα Ἐποχή”. Ποιμαντικὴ προσέγγιση - Ὁρθόδοξη ὀριοθέτηση», ἔκδ. Ἔννοια.
2. π. Χρυσοστόμου Μαϊδῶνη, Ὁριοθέτηση πίστεως, Ἀρναία 2007.
3. πρωτ. Βασιλείου Γεωργοπούλου, «Ἡ αἵρεση τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά. Τί πρέπει νὰ γνωρίζουμε», ἔκδ. Ἰερός Μητροπόλεως Τριφυθοῦντος.
4. «Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη», ἔκδ. Π.Ε.Γ Βορείου Ἑλλάδος, (ἔξαντλήθηκε). Ὑπάρχει στὴν ἱστοσελίδα: www.orthodoxnet.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=41
5. Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, «Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μία πραγματικὴ ἀπειλή», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
6. Βουδιστικὲς αἱρέσεις στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
7. Μ. Ε. Johnes, α) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ πόλεμος μὲ τὸ θηρίο», β) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ μαριμαρωμένος βασιλιάς», γ) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ τὸ νησί τῆς Ἀφροδίτης», ἔκδ. Κ. Ε. Δ., Ἰ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν (τηλ. 2610 275022).

Τὰ βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν τὰ βρῖσκετε μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στὴν Π.Ε.Γ, τηλ. 210 6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῆ.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγια Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-63.96.665, FAX: 210-60.82.219

Παρακαλώ να μου στείλετε τό/ά βιβλίο/α

στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:
Όδος & αριθμός:
Ταχ. Κωδ. & Πόλη: Τηλ.:

Παρακαλώ όπως μου αποσταλούν επί αντικαταβολή.

Ό παραγγέλλον

Ό ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεί καί αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ*

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγια Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: 210-63.96.665, FAX: 210-60.82.219

Παρακαλώ, μέ ενδιαφέρει να μου αποστέλλετε τό περιοδικό «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:
Όδος & αριθμός:
Ταχ. Κωδ. & Πόλη: Τηλ.:

* Συμπληρώνεται σε περίπτωση αλλαγής διεύθυνσεως ή έγγραφης νέου παραλήπτου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΓΟΝΕΩΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

Τ.Θ. 60120

153 10 ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
Γλυκών Νερών
Αριθμός Αδείας
104

Κωδικός: 4981 ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡΙΘ. ΑΔΕΙΑΣ 528/95

Τό μεγαλύτερο πρόβλημα πού αντιμετώπιζει ό άνθρωπος διά μέσου τών αιώνων αναφέρεται στην ύπαρξιακή του ταυτότητα. Πόθεν έρχομαι; Ποιός είμαι; Πού πηγαίνω; Ποιό είναι τό βαθύτερο νόημα τής ζωής μου;

Στήν αναζήτησή του αυτή ό άνθρωπος βρίσκεται σήμερα μπροστά σέ αναρίθμητες «προσφορές». Έκατοντάδες αίρέσεις και παραθησκευτικές ομάδες του υπόσχονται τήν «σίγουρη λύση» τών προβλημάτων του. Οί εύκολες και έντυπωσιακές «συνταγές», πού προσφέρονται έν άφθονία κάτω από ποικίλα προσωπεΐα, προξενούν σύγχυση και οδηγούν σέ αδιέξοδα.

π. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΡ. ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ, ΔΡ. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΜΑΣ

ΑΘΗΝΑ 1994

† π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1997

Η Όρθοδοξία ως σταθερό σημείο αναφοράς για τον προσανατολισμό του ανθρώπου, προτείνει τό Πρόσωπο του Ίησου Χριστού. Τό βαθύτερο νόημα τής ζωής είναι για τήν Όρθοδοξία ή κοινωνία αγάπης πού προσφέρει ό Θεός στόν άνθρωπο και τον καθιστά μέτοχο Θεΐας ζωής.

Τά δύο αυτά βιβλία του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου όριοθετούν τήν Όρθόδοξη Πίστη μπροστά στην πρόκληση τής πλάνης και προτείνουν ως ασφαλή λύση στά ύπαρξιακά προβλήματα του σημερινού ανθρώπου τήν ζωή και τήν διδασκαλία τών Πατέρων τής Έκκλησίας μας.